

Barban, kolovoz 2010. • Broj: 27 • Godina X.

Barbanski glasnik

Glasilo Općine Barban

www.barban.hr

BESPLATNO

Trka na prstenac

PREDSJEDNIK IVO JOSIPOVIĆ I BIVŠI PREDSJEDNIK STJEPAN MESIĆ NAJAVILI DOLAZAK NA TRKU NA PRSTENAC

Bivši predsjednik države Stipe Mesić probio je led prošlogodišnjim dolaskom na Trku na prstenac. Tu tradiciju namjerava nastaviti njegov naslijednik prof.dr. Ivo Josipović koji je dobio poziv za ovogodišnju trku i iz čijeg Ureda je, početkom kolovoza, Općini Barban stigla potvrda njegova dolaska. Josipoviću ovo ne bi bio prvi put da je na najvećoj barbanskoj manifestaciji. Tu je bio i prošle godine kao predsjednički kandidat. Svoj je dolazak u Barban potvrdio i bivši predsjednik Stjepan Mesić.

Župan Jakovčić, predsjednik dr. Josipović i načelnik Kontošić

BARBANCI NA 295. SINJSKOJ ALCI

Delegacija Općine Barban i Društva Trka na prstenac bila je na 295. Sinjskoj alci, a prisustvovala je i sуботној „Čoji“. Delegaciju su predvodili barbanski načelnik Denis Kontošić i predsjednik Društva Trka na prstenac Mladen Kancelar, a u delegaciji su bili i predsjednik Općinskog vijeća Dean Maurić, lanjski slavodobitnik Toni Uravić, član Časnoga suda i općinski vijećnik Denis Vale, općinski vijećnik Vedran Rojnić i općinski djelat-

nik Milio Bulić. Delegaciji se u Sinju već tradicionalno pridružio rukovoditelj pulske Kirurgije, pulski Sinjanin, dr. Nadomir Gusić, koji je unatrag nekoliko godina inicirao obnovu povezivanja Barbana i Sinja. Delegaciju su primili gradonačelnik Grada Sinja prof. Ivica Glavan i predsjednik Viteškog alkarskog društva dr. Stipe Jukić. Dogovoren je da se do Dana Općine Barban, 6. prosinca ove godine, za potpisivanje pripremi Povelja o prijateljstvu i suradnji Grada Sinja, Općine Barban, Viteškog alkarskog društva i Društva Trka na prstenac, odnosno Povelja kojom će 4 potpisnika potvrditi dosadašnje prijateljstvo sa željom produbljivanja

buduće suradnje. Delegacija je posjetila najveću hrvatsku poduzetničku zonu u Dugopolju, Radnu zonu Podi, a prigodom prijema u Uredu gradonačelnika, upoznala se sa izgradnjom velike sinjske poduzetničke zone Kukuzovac. U subotu je, poštjući sinjske običaje, u večernjim satima čestitarski pohodila dom slavodobitnika „Čoje“ debitanta Josipa Čaćije, a u nedjelju je bila u društvu predsjednika RH dr. IVE Josipovića na Slavodobitnikovoj večeri u novouređenim Viteškim alkarskim dvorima, kada je svoju veliku pobjedu na alci slavio alkar Mario Šušnjara. Delegacija Sinja će uzvratiti posjet Barbanu na 35. jubilarnoj Trci na prstenac.

Dio delegacije i slavodobitnik Šušnjara

Načelnik Kontošić i vojvoda Vučić

DRUGI BARBANSKI OBRTNIČKI SAJAM

Od 10. do 12. rujna u Barbanu će se održati 2. Barbanski obrtnički sajam u sportskoj dvorani i na vanjskim sportskim terenima OŠ Jure Filipovića. Na barbanskoj Placi će se usporedno sa 2. BOS-om održati 5. Fešta smokve i smokvenjaka, koja je već zauzela svoju čvrstu poziciju u kalendaru manifestacija i bilježi jubilej. Barbanski obrtnički sajam se razlikuje od ostalih sajmova po tome što se obrtnicima ne naplaćuje korištenje izložbenog prostora, a želja je okupljati obrtnike i poduzetnike Općina i Gradova unutrašnjosti Istre te time pružiti mogućnost izlaganja manjim obrtnicima. Organizator je Općina Barban, suorganizator barbanska Turistička zajednica, a pokrovitelji Istarska županija, HGK – Županijska komora Pula i Obrtnička komora Istarske županije. Svi zainteresirani poslovni subjekti (obrt, d.o.o. i dr.) mogu dobiti informacije o Sajmu u Turističkoj zajednici na telefonima: 567-420 ili 567-124.

IZMJENE I DOPUNE PROSTORNOG PLANA UREĐENJA OPĆINE BARBAN

Izrada Izmjena i dopuna PPU Općine Barban je u završnoj fazi. Grafički dio je u potpunosti završen, a trenutno se dorađuje tekstualni dio. Sve zahtjeve za uvrštenje parcela u zonu građenja pregledala je općinska Komisija za izradu Prostornog plana, koja je svoj rad zasnovala na definiranim kriterijima: da se k.č. može uvrstiti u zonu građenja ako dira postojeće granice. U grafičkom dijelu je za svaki udovoljeni zahtjev ucrtano 500 m², koliko je dovoljno za izgradnju normalne obiteljske kuće. Slijedi usuglašavanje sa županijskim Prostornim planom, izlaganje na Općinskom vijeću, zatim Javna rasprava i izlaganje u svim Mjesnim odborima Općine Barban, te dostava na ishodovanje potrebnih suglasnosti u nekoliko ministarstva. Namjera je izmjene i dopune staviti na snagu do kraja godine, ukoliko se ishodovanje suglasnosti u ministarstvima ne produži značajnije.

RIJEČ NAČELNIKA

LED U TEPLEN SRCU

*Drage Barbanke i Barbanci,
prija dvi šetimane smo bili u Sinju na 295. Sinjskoj alci. Nismo se zmočili kako lani i predlani, Alka je bila za pet, a i sve to drugo oko nje je bilo uvi put nikako smireno i naredno. Mladi gradonačelnik Glavan se je uhoda i gleda delat sve ča više more u korist svih. Zna da je Alka teška deboto 300 lit i da je to suho zlato Sinja, ali riva naprid i gospodarstvo i novu Poduzetničku zonu Kukuzovac na 157 hektari zemlje, ku njin je dala Država. Želi omogućit narodu delo. Dogovorili smo se da ćemo potpisat Povelju o prijateljstvu i suradnji zuz Dan Općine Barban u božićnjaku: Grad Sinj, Općina Barban, Viteško alkarsko društvo i Društvo Trka na prstenac. Dva velika kulturna događaja u našoj državi će se tako još više zbližit, prinašat si dobra iskustva, a začeto je i prijateljstvo Grada Sinja i Općine Barban. Našli smo se, poklopilo se čuda tega, želimo dobro našen narodu i želimo si pomoći jeni drugini. Ča više od tega poželit?*

Blizu smo 35. Trka na prstenac – jubilarne. Dojt će predsjednik naše Države, dr. Ivo Josipović, dojt će bivši predsjednik Stjepan Mesić, dojt će Zoran Milanović, dojt će čuda svita. A mi još čekamo zemlju za našu Poduzetničku zonu Barban, ne 157 hektari, nego 9 hektari. Sram me je nanke zreć i u štumigu mi se vrti: čekamo da nan naša Država regala 9 hektari zemlje, njojih 9 zlatnih hektari u našoj maloj Općini Barban. Čekamo od početka 2002. lita – prija tega ti drugi nisu nanke pensali na Poduzetničku zonu. Mi smo 2002. lita po prvi put pismeno dali zahtjev da nan se daruje zemljiste. Pokle tega smo to načinili još jedno 10 put – vajka sveni veliki kup harat Velikoj Državi da nan da ti Mali kuščić zemlje. Zadnjih 2 lita se samo čeka 1 potpis, pak još 1, pak pojdu na ferije, pak trakovica pojde naprid.

A mi ti hip imamo 8 ozbiljnih investitora ki žele zidat hale i zaposlit ljude u Poduzetničkoj zoni Barban. Velikoj smo Državi to povidali prija lito dan – pak su rekli da je to dobar argumenat i da je zločin ne darovat zemljiste Općini Barban. To su oni rekli, a mi samo čuli i joped njin dali Zahtjev po 11 put. Pensan da njin nismo smili povidat da imamo investitore. Pensan da smo njin tribali reć da pensamo držat tu zemlju, ko nan je kad daruju, u baredu. Da ne pensamo dopirat radna mista, neg da ćemo sidit u hladu i čekat koru kruha na ležeć.

U Sinju smo spali u najvećoj Poduzetničkoj zoni u Hrvatskoj, u Dugopolju, kadi je nikada bija kamenjar i legle su se zmije. Sad je to Poduzetnička zona kakovih ni nanke u Meriki, a u njoj je i veliki luši hotel na 7 katih. Proti Sinju poli Dicma je još jena Poduzetnička zona, a malo prija Sinja se počela delat Poduzetnička zona Kukuzovac, u prvoj fazi na 60 hektari od 157 predviđenih. Mi bimo stili, ko nan naša Država te dane da tu našu zemlju, a rekla je da će to bit prija Trke na prstenac, u prvoj fazi uredit 9 velikih hektari od velikih 24 hektara.

Drago mi je da će dojt svi ti veliki ljudi u Barban. Zvali smo he i stili bimo da uveličaju našu 35. Trku na prstenac. Bit će nan dragi gosti i cut će teplinu našega istrijanskoga velikega srca. A ja, mali čovik, bit ću nikad kumentiji za dugo čekanu hartu – darovnicu ka nan finalmente daruje naše, ka nosi boljitat Barbanštini, ka nosi radna mista za Barbance na svojen. Će li mi bit teplo poli srca u te dane će se vedit. Ko se smiluju i daruju, uniput će. Ko se ne smiluju, bit će led i mrzlina u anguštu.

Dajte si kuraja!

Vaš načelnik

Denis Kontošić, prof. ing.

U BARBANU SE ODRŽALA FEŠTA ISTARSKIH ISELJENIKA

Prvog vikenda u kolovozu na barbanskoj su se Placi okupili istarski iseljenici, prvenstveno iz New Yorka. Ovo druženje iseljenika već godinama organizira Istarska županija. Najviše iseljenika upravio je iz Barbana, ali i obližnjeg Labina koji su pedesetih i šezdesetih godina otišli preko Velike bare trbuhom za kruhom. Većina se tamo druži u istarskim klubovima. Druženje u Istri uz zakusku začinili su i muzikom. Zabavljali su ih duo Magnolia, Vesna Nežić Ružić, Sergio Pavat, Sergio Valić, Adriano Šćulac i Kulturno umjetničko društvo »Barban«.

Io je 64 starih vozila iz Hrvatske, Slovenije i Italije. Najstariji automobil bio je Pontiac 1931. godine, kojem je vlasnik Paolo Cerioli, Talijan koji živi u Rovinju i član je Autokluba Pula-Rovinj. Najljepši je bio citroen iz 1953. godine kojem je vlasnik Giordano Visintin iz Funtane, član oldtimer kluba Umag, a najljepši motocikl bio je moto guzzi Korada Deaka iz Vrsara. Naj fićo, kojem je pripala titula »Fićo za pet - svaka mu čast«, bila je »zastava 750« iz 1963. godine Sandija Cetine iz Vodnjana. Proglašen je i naj kamion, »TAM 110« iz 1979. godine, vlasnika Franka Rudana iz Šišana. Nakon smotre, oldtimeri su krenuli u tradicionalnu panoramsku vožnju selima Barbanštine. Fešta se nastavila na Križici na Mototrci na prstenac, gdje je sudjelovalo 26 natjecateljskih parova. Najbolji rezultat postigli su Dario Licul, kao vozač, i Izidor Nadal, kao kopljanik, koji su u sve tri vožnje pogodili u sridu. U quad trci, gdje su se nadmetale četiri ekipe, nakon dvije vožnje pobijedili su natjecatelji iz Orihi, vozač Dorijano Žudih i kopljanik Slavko Rojnić. Zabava se nastavila do kasno u noć uz harmonikaše i trio Tići. Feštu su organizirali Športsko društvo Orihi te Klub oldtimera i motoprstenca pod pokroviteljstvom Općine Barban i Turističke zajednice Barban.

DEVETI SUSRET HARMONIKAŠA U BARBANU

Četvrte subote u srpnju na barbanskoj Placi deveti put za redom održala se smotra harmonikaša pod nazivom Zasvirimo u Barbanu. Smotra je započela jednominutnim zajedničkim nastupom svih sudionika i to u čast harmonikašima koji su nedavno preminuli, a koji su godinama nastupali na smotri - Đeniju Zubanu iz Kožljani, te Silvanu Funčiću i Zlatku Krajcaru (Minji) iz Pule. Nastupilo je više od 60 izvođača iz cijele Istre koji su izvodili narodne i zabavne skladbe na harmonici, ali u kombinacijama sa drugim instrumentima, po čemu se barbanska smotra i razlikuje od ostalih. Svoje su glazbeno umijeće, većinom samouko, pokazali u 45 točaka. Po prvi put svoje je znanje na harmonici pokazalo i nekoliko debitantata. Najstariji sudionik smotre bio je Anton Križanac.

ODRŽAN DAN SELA ORIHI

Trećeg vikenda u srpnju u Orihima se održao 12. Dan sela Orihi koji je bio u znaku 10. susreta oldtimera, po prvi puta i starih fića te 10. Mototrke na prstenac, gdje su po drugi put kao predtrka nastupali i quadovi.

Na susretu oldtimera sudjelova-

ODRŽANA 44. SMOTRA NARODNE GLAZBE I PLESA PULJŠTINE

Već po tradiciji, odnosno 16 godina zaredom, koliko se već održava na udomačenom barbanskem terenu, prva subota u srpnju rezervirana je za Smotru narodne glazbe i plesa Puljštine na barbanskoj placi. Ove godine na 44. izdanju te Smotre nastupilo je 200 izvođača iz sedam kulturno-umjetničkih društava. Najbolji svirači, pjevači i plesači, koje je izabrao žiri u sastavu Vladimir Pernić, Bruno Krajcar i Josip-Pino Knapić, predstavljali su Puljštinu na središnjoj 45. Smotri narodne glazbe i plesa Istre 14. kolovoza u Pazinu.

Program smotre počeo je zvučima roženica na kojima se odsvirala mantinjada te recitacijom Balotinih »Roženica«. Gost večeri ovogodišnje smotre, koji se predstavio van konkurenkcije, je nacionalna manjina Bošnjaka, odnosno KUD »Bosna« Istarske županije. U natjecateljskom dijelu nastupali su članovi KUD-a Barban, KUD-u Mate Balota iz Raklja, Stari Roverci, folklorna grupa galizanske Zajednice Talijana, članovi pulskog KUD-a Uljanik, zatim Društvo kulturno-umjetničkog stvaralaštva Mendula iz Medulina te vodnjanski i savičentinski KUD. Organizatori smotre su pulski 0-SAKUD i barbanski KUD, a pokrovitelji Grad Pula i Općina Barban.

ODRŽANA PRVA BARBANSKA REGATA

Dvadeset ekipa u pet klasa jedrilo je drugog vikenda u srpnju po prvi put Raškim kanalom između uvale Blaz i Trgeta, natječeći se u prvoj barbanskoj revijalnoj regati. Jedriličari istarskih klubova odradili su tri plova po mirnom moru, ali uz promjenjiv vjetar. Najbolja je bila ekipa jedrilice »Cuba Libre II«, na čelu s kormilarom Damijom Viškovićem. Organizator regate bio je jedriličarski klub »Delfin« iz Pule, a pokrovitelji Općina Barban i barbanski TZ.

S obzirom na veliko zadovoljstvo svih takmičara organizacijom i ambijentom, ova će se regata organizirati svakako i naredne godine i postat će tradicionalna.

OSNOVAN SAVJET MLADIH OPĆINE BARBAN

U lipnju je u Barbanu osnovan Savjet mladih, kao savjetodavno tijelo Općinskog vijeća Općine Barban. Na natječaj za pet mjesta u Savjetu stiglo je šest prijedloga. U Savjet su izabrani Tina Trošt, Antonio Osip, Marta Frančula, Paolo Dobran i Roberta Kontošić. Na konstituirajućoj sjednici Savjeta mladih, sredinom srpnja, mladi su za

predsjednicu Savjeta izabrali Robertu Kontošić, a za njezinu zamjenicu Tinu Trošt. Savjet mladih Općine Barban osnovan je s ciljem osiguravanja boljeg položaja i mogućnosti utjecaja mladih na donošenje odluka općinskih tijela, te potpunijeg preuzimanja odgovornosti za položaj mladih i njihovu budućnost u Općini Barban. Savjet ima pet članova, čiji mandat traje dvije godine, a bira ih Općinsko vijeće na prijedlog: udruge mladih, odnosno udruge koje se bave mladima, učenička vijeća, studentski zborovi, neformalne inicijative mladih na području Općine Barban i drugi registrirani oblici organiziranja mladih, s područja Općine Barban. Dob predloženih kandidata je trebala biti od 15 do 29 godina života, a prebivalište na području Općine Barban.

OŠ JURE FILIPOVIĆA DOBILA ZELENU ZASTAVU

Krajem školske godine barbanska Osnovna škola Jure Filipovića dobila je zelenu zastavu. Riječ je o simbolu dobivenog statusa eko-škole. Zastavu su podigli na prigodnoj svečanosti 12. lipnja na kojoj su uz učenike, nastavnike i roditelje, prisustvovali općinski načelnik Denis Kontošić, koordinatorica eko-škola za Istarsku županiju Bisera Aras te predsjednik udruge »Lijepa naša« i nacionalni koordinator eko-škola u Hrvatskoj Ante Kutle. Učenici su na svečanosti također prvi put izveli eko himnu škole koju su osmislili zajedno s nastavnicima. Tom su prilikom najavili da će i dalje voditi računa o okolišu i izgledu nove škole koja je nedavno ponovno dobila svoj stari naziv.

ODRŽANA TREĆA SMOTRA VINA OPĆINE BARBAN

Nakon što su se u svim Mjesnim odborima održale lokalne smotre vina, organizirana je početkom svibnja središnja završna smotra vina

Općine Barban u Barbanu. Na njoj je najboljim bijelim vinom Općine Barban ponovno proglašena malvazija Sergia Bile iz Bičići, dok je miješano vino Nenada Bulića iz Glavani ocijenjeno najboljim crnim vinom. Srebro su dobili Stanko Kancelar iz Barbana za bijelo i Robert Golja iz Kožljani za crno vino, dok su brončanima proglašena vina Josipa Koromana iz Prhati i Romana Osipa iz Draguzeti.

OTVORENA PJEŠAČKO-BICIKLISTIČKA STAZA »PUTEM ŠPILJA«

U čast međunarodnog praznika rada, 1. svibnja, službeno je otvorena jedna od tri barbanske pješačko-biciklističke staze „Putem špilja“. Riječ je o stazi koja počinje u Barbanu i vodi preko Orihi do Feštini u Općini Žminj, a dugačka je 14 kilometara. Naziv je dobila po brojnim špiljama koje se nalaze na njenoj trasi, a svakako su najinteresantnije Vicina špilja i Feštinsko kraljevstvo. Staza je otvorena organiziranim pješačenjem kojem se odazvalo stotinjak ljubitelja prirode iz Barbana, Pule, Labina i Viškova, u pratnji općinskog načelnika Denisa Kontošića i direktorice TZ Barban Danijele Kolić.

Uskoro slijedi uređenje kružne pješačko-konjičke staze Putem izvora, koja se od Sv.Ivana kod Hrboki spušta u Čažune u Raškoj dolini, pa se preko Sv.Foske penje do Puntere, te preko Prezanka i Grubišnjaka na mjesto starta na Sv.Ivanu. Barbanska Turistička zajednica je ovu stazu kandidirala Hrvatskoj

turističkoj zajednici, koja je za taj projekt dodijelila 50 tisuća kuna, koliko je barbanska TZ dobila i za stazu „Putem špilja“. HTZ je za uređenje 3 vidikovca barbanskoj TZ dodjelila 75 tisuća kuna i to za vidikovce: Sv.Ivan, Zgor Blaza i Krnički vrh.

APSOLUTNI ŠAMPION IZ PRNJANI - NAJBOLJI MLADI BIK IZ ORIHI

Na tradicionalnoj izložbi istarskih goveda i pučke fešte Mandalenjina u Višnjanu, krajem srpnja, barbanski su stočari odnijeli glavne nagrade. Između 12 uzgajivača iz cijele Istre stručni žiri u sastavu Neven Rimanić, Alfredo Jedrejčić, Ivana Brevida, Ratimir Jureković i Goran Divjak, titulu apsolutnog šampiona izložbe, dali su sedmogodišnjoj kravi Josipa Broskvare iz Prnjani. Titulu najboljeg mladog, ne-licenciranog bika ponio je onaj Emila Rojnića iz Orihi.

ANDREJ KANCELAR - PRVAK HRVATSKE LIGE ZAPAD

Krajem srpnja Barbanac Andrej Kancelar pobijedio je na završnom, petom kolu Hrvatske lige zapad u gađanju letećih meta, disciplina trap, koje je održano na olimpijskom strelištu Bužinija u Novigradu. U ligi se natjecalo više od šezdeset strijelaca iz jedanaest klubova Istarske i Primorsko-goranske županije. Kancelar je pobijedio s 65 pogodaka, samo jednim pogotkom više ispred Slobodana Mrakovića. Isti omjer ostvaren je i u konačnom poretku lige. Kancelar je tako osvojio prvo mjesto s dvije pobjede i plasmanom u finale na svih pet održanih kola.

IZBOR NAJLJEPŠE OKUĆNICE OPĆINE BARBAN

Zbog vrlo slabog interesa naših građana za prijavom svojih okućnica na natječaj NAJLIPŠI KORAT 2010., Turistička zajednica Općine Barban donijela je odluku da se navedeni natječaj za ovu godinu poništi, te da se odmah započne sa pripremom novoga natječaja za 2011. godinu. Zamisao je da se ocjenjivanje prijavljenih okućnica obavi u svibnju 2011. god., a uvjeti natječaja, popis nagrada i rokovi prijave objavit će se u narednom broju Barbanskog glasnika.

SASTAV VIJEĆA MJESNIH ODBORA U MANDATU 2010.-2014. GOD.

Na proljeće ove godine održali su se izbori za devet Mjesnih odbora na području Općine Barban. Za naredni mandat na četiri godine u nekim su odborima izabrani nove vođe, dok je dio ostao na starim pozicijama. Promjene su nastale na Punteri gdje je novi predsjednik Rikardo Ciceran, zatim u Grandićima gdje je predsjednikom imenovan Igor Ljubić, Prnjanima koje sada vodi Mišel Kalčić te u Sutivancu gdje je kormilo preuzeo Davor Frančula. Sa svakim od njih popričali smo o onome što je u zadnje četiri godine napravljeno na njihovom području i koji su im novi planovi.

**ĐENIO POLJAK, predsjednik
Mjesnog odbora Barban (iz
Grabri, 57 godina, tehnički
referent u Luci Pula)**

- Ovo mi je treći mandat da sam na čelu Mjesnog odbora Barban. I prije san bija aktivan, kada su Mjesni odbori bili drugačije organizirani, pa moren reći da mi je ovo četvrti mandat. Mi u Mjesnen odboru ne moremo praktički čuda sami učiniti, osim radnih akcija i pomagati Općini. Uvijek je lakše nama tu u centru, jer je ipak to sjedište općine. U zadnja četiri lita u Barbanu se dosta napravilo. Renovirala se je i otvorila ambulanta u nekadašnjoj gornjoj školi, proširilo se groblje, telefonsku liniju i struju se je stavilo pod zemlju, postavljeni su ferali kao nova rasvetna tijela, renovirala su se Mala vrata, poboljšala se javna rasvjeta, uredilo se je parkiralište oko ambulante. Kada se počelo uređivati to parkiralište, bilo je dilema, jer su svi bili naučeni da je to dvorište škole. Sada kada se to sredilo, nema ljepšeg ulaza. Sada se u gornjem

prostoru renoviraju prostori za Općinu, a u prostorijama nekadašnje ambulante na Placi stanovi. Napravljena je pješačka staza od Barbana do Feštinskog kraljevstva. Postavio se kamen temeljac za Poduzetničku zonu Barban. Izvlašćuju se parcele za barbansku zabilaznicu. Po selima se dodatno asfaltiralo. Najprije su napravljeni Grabri, pa onda dionica od Ravnice prema Melnici i sada je do Melnice. Napravljen je i dio prema Špadićima. Uređen je jedan otok oko jednog hrasta u Melnici, rasvjetna tijela su se proširila. Sve u svemu, dosta smo zadovoljni. Normalno se u selima organiziraju radne akcije čišćenja puteva i saniranja deponija, a prije Trke se organizira čišćenje ulaza u Barban. Najveći problem nam je obilaznica, jer još vajk mučimo muku s kamionima. U narednom periodu u prostorima Društvenog doma proširit će se market Puljanke. Nama je Općina dala u zamjenu prostor za Mjesni odbor, a za neke veče potrebe možemo uzeti i prostor u donjoj školi, gdje se već nalazi knjižnica i gdje judo klub ima svoje prostore, a sada će tako vežbati i KUD Barban. Ako se bude taj objekt prodavao, onda ćemo morati razmisliti gdje će onda biti Dom i hoće li se za Mjesni odbor uređivati prostorije. U Barbanu se planira ukloniti klima uređaje sa fasada u staroj jezgri te sve zračne kablove, struje i telefona - podzemna instalacija već postoji, samo trebaju domaćinstva urediti unutarne prespajanje. Vjerljivo se planira i proširenje kanalizacijske mreže.

Sastav Vijeća MO Barban: Josip Koroman – potpredsjednik; Članovi: Mladen Ciceran, Živko Maurić i Denis Milevoj; Zamjenici članova: Dragan Rojnić, Goran Spada, Igor Kancelar, Darko Broskvar i Dario Filipović.

DAMIR KONTOŠIĆ, predsjednik Mjesnog odbora Petehi (iz Orihi, 43 godine, komunalni inspektor u Općini Medulin)

- Ovo mi je treći mandat, da sam na čelu Mjesnog odbora Petehi. U proteklom smo periodu obnovili zgradu osnovne škole u Petehi, dali smo je u najam rovinjskoj udruzi Oaza. Oni su u nju smjestili jednu udomiteljsku obitelj koja čuva osmero djece. Do te škole smo napravili jednu prostoriju za Mjesni odbor, novi Društveni dom, koji je lani svečano otvoren. Sada Mjesni odbor ima tako svoj prostor, a i selo Petehi ima

prostor za druženje. Uredilo se malonogometno igralište u Draguzetima, gdje su mještani s radnim akcijama oko igrališta postavili mrežu, koševe i drugo. Sve se bazira na radu ljudi. Općina daje materijal, a ljudi svoje vrijeme i rad. Asfaltiralo se po svim selima, tamo di su putevi bili oštećeni, ali i neke nove dionice. U to se uložilo oko 120 tisuća kuna. Svake godine se uređuju poljski putevi oko sela, kroz radne akcije i uz pomoć malčera. Možemo se pohvaliti da po našim selima trenutno ima puno turista. Primjerice u Orihima trenutno boravi 75 stranaca. Još će malo biti više njih nego nas. Uz pomoć Općine i zalaganje svih nas izgrađena je u Petehima stanica za ADSL, čime je cijelo područje Mjesnog odbora pokriveno Max ADSL-om, odnosno brzim internetom i MAX TV-om. Sada imaju svi mogućnost priključiti se na te usluge. Planiramo u mom mandatu napraviti malonogometno i dječje igralište u Rojnići. Zasad su napravljene podloge, a brzo bi se krenulo u realizaciju plana, naravno uz pomoć Općine, ali i radnih akcija. Planiramo daljnje asfaltiranje i još nam fali deset rasvjetnih mjeseta javne rasvjete. Isto tako volili bimo da se sanira nekadašnji kamenolom Gočan, koji očito više neće delati, jer za to nema potrebne papire. Draguzeti planiraju daljnje uređenja naselja i puteva oko sela. Trenutno jedino Orihi imaju feštu svoga sela, pa bih apelira na ostale da i oni počnu održavati svoje i da se okupe i počnu družiti.

Sastav Vijeća MO Petehi: Denis Poljak – potpredsjednik; Članovi: Miljenko Budić, Đani Mošnja i Antonio Osip; Zamjenici članova: Saša Budić, Slavko Rojnić, Romano Paus, Josip Baćac i Gracijano Rojnić.

MIŠEL KALČIĆ, predsjednik Mjesnog odbora Prnjani (iz Šugari, 31 godina, stolar)

- Ja sam dosad u Mjesnom odboru bila član Vijeća, tako da sam upoznat s njegovim radom. U prošlom se mandatu dosta toga napravilo, ali volili bimo da se još tega napravi, jer je po starom Programu rada riješeno 60 do 70 posto zacrtanog. Sada smo napravili novi plan rada i nadamo se dobroj suradnji s Općinom. Počelo se s tim nekim aktivnostima košnje trave i uređenja groblja. To se sve rješava. Zadali smo si puno drugih stvari koje bimo volili riješiti uz pomoć Općine. Jena od tih stvari je parkiralište oko groblja u Prnjanim. Tamo imamo mali parking oko kapelice i groblja i kada je neki pogreb nastaje problem. Društveni dom, koji je uz kapelicu, ni adekvatno rješenje, jer nastaje problem primjerice kada su izbori ili nika fešta, pa bimo volili da se izgradi novi dom na zemljištu u općinskom vlasništvu sa nekim sportskim sadržajima, kao što su malonogometno igralište ili bočalište, kadi bi se ljudi okupljali, jer se sada ne okupljaju oko postojećeg Doma. U planu je i izgradnja kanalizacijske mreže i uređenje crkvice svete Margarete na Gubavici. Volili bimo i da se riješi raskrije na priključku ceste iz Sutivanca na cestu Barban-Žminj. Cilj mi je i oživjeti feštu na Prnjanim, Sveticu koja se održava 8. rujna. To je nekad davno bila fešta u našem selu. Ne znam da li će to biti ovu godinu, ali volili bimo čim prije, jer Prnjani nimaju naneke jenu feštu u svojem području. Nisan zadovoljan s asfaltiranjima, jer primjerice Puntera ima jednaka sredstva na raspaganju kao i mi, a mi imamo puno veće potrebe. Sa sredstvima koje dobijemo za sanaciju tih cesta ne uspijevamo riješiti neki veći problem, ali se nadamo da će se i to odraditi. Isto bi volili da se održi veći broj sastanaka s pred-

stavnicima Općine, jer želimo imati sve informacije.

Sastav Vijeća MO Prnjani: Denis Rudan – potpredsjednik; Članovi: David Broskvar, Miljenko Koroman i Toni Pavlić; Zamjenici članova: Sandi Maurić, Miro Koroman, Mauricio Trošt, Josip Kalčić i Željko Batel.

DAVOR FRANČULA, predsjednik Mjesnog odbora Sutivanac (iz Sutivanca, 27 godina, diplomirani ekonomist, informatičar u tvrtki Gavrilović d.o.o.)

- Ovo mi je prvi mandat u Mjesnom odboru, a da se prijavim na ovo mjesto nagovorila me je sused Frane Frančula. Na našem području u zadnjih par godina uredila se ambulanta, odnosno preselila se s kata Društvenog doma u prizemlje radi lakšeg prilaza starijima i nemoćnima. Uredila se naša glavna crkva. Tamo su lipi šoldi potrošeni. Stalno se uređuje groblje, ceste, javna rasvjeta i tako će se nastaviti i dalje raditi. Dakle, sve što se dosad radio, nastaviti će se i u mojem mandatu. Međutim, budući da nam je u proračunu osigurano 20 tisuća kuna, možemo organizirati samo neke manje akcije. Budući da je u Sutivancu dosta nas aktivnih mladih, pokušat ćemo na našem području organizirati neke sportske utrke ili nešto slično. Ustalo je da se naš Društveni dom sredi do kraja, u koji se već uložilo dosta novaca za obnovu. Voljeli bih i da najdemo neku zanimljivu štoriju kako bismo privukli turiste. Već je napravljena jena pješačka staza za dolinu Raše, ona je obilježena i očišćena. Stili bimo da se urede još neke pješačke i biciklističke staze, kako bimo mogli još ča ponuditi turistima.

Sastav Vijeća MO Sutivanac: Goran Rudan – potpredsjednik; Članovi:

Milenko Roce, Aleks Piljan i Tanita Rudan; Zamjenici članova: Franjo Frančula, Helena Roce, Viktor Roce i Romano Kešac.

NENAD DURAS, predsjednik Mjesnog odbora Hrboki (iz Hrboki, 40 godina, ekonomski tehničar u Bina Istri)

- To mi je treći mandat na ovom mjestu. Mislim da ću ostati još ovaj mandat, pa bih voljila to mesto prepustiti nekomu mlađemu. U zadnja četiri ljeta puno se tega napravilo. Asfalt je doša svima do korti i stari je renoviran. Još ima nekih sitnica oko popravka starog asfalta. Kako se sela dosta šire, imamo dosta novih kuća i naravno da se i do tih novih kuća treba provesti asfalt. Javna rasvjeta je zasad dobro, ali vajk imamo upite mještana za još koje novo rasvjjetno tijelo. Dom u Dobrani ima sitnicu za popraviti. Tamo je renoviran krov i stolarija, još bi ga tribalo ožbukati. U Rebići smo napravili malo dječje igralište. Uvala Blaz se non-stop čisti i održava, a i po sven Mjesnom odboru se čiste poljski putovi. Počelo se s uređenjem vidikovaca i pješačko-konjičke staze. Nadam se da će se i to realizirati uskoro. Hrboki imaju trenutno šezdesetak turista i to bi bila dobra dodatna ponuda. Zato u planu imamo hortikulturno urediti ulaz u selo i postaviti tabele prema Blazu i na ulazu u naša sela. Želili bimo i da se uredi stara škola, da ne propadne do kraja. Selo se redovito čisti i pokosi uz pomoć sponzorstva, posebno prije fešte sela.

Sastav vijeća MO Hrboki: Emil Bariša – potpredsjednik; Članovi: Neven Benčić, Aleksandar Biljuh i Radenko Radola; Zamjenici članova: Dražen Bariša, Sanjin Cetina, Valter Radola, Darko Zenzerović i Damir Radola.

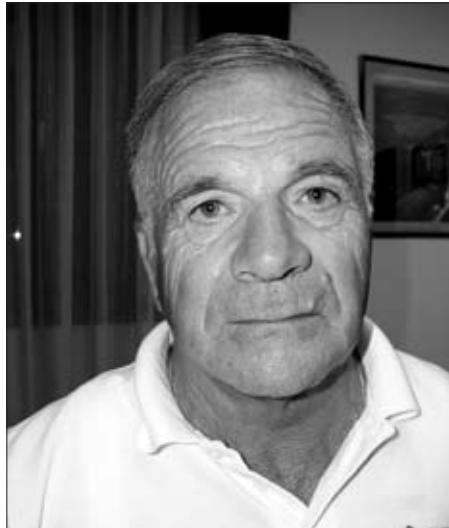
LJUBICA KOLIĆ, predsjednica Mjesnog odbora Šajini (iz Škitače, 56 godina, trgovac)

- U zadnja četiri lita puno se učinilo na području našega Mjesnog odbora, a najvažnija stvar svakako je ča smo riješili vodu naselja Šajini. U ten selu već godinama imamo problema lići zbog slabega pritiska vode. Zato smo od pulskega Vodovoda više puti već zadnjih deset lit iskali da nekako riješiti taj problem. Govorilo se da je potrebno postaviti novi vod iz smjera Poljaki i Trliji, ali nikad se ni ušlo u tu investiciju, jer je bila prevelika. Na kraju je s Općinom Barban dogovoren da će se u Šajini postaviti hidrofor koji će riješiti taj problem. U toj investiciji, koja košta milijun kuna, s 250 tisuća kuna sudje luje i Općina. Za nekih desetak dan hidrofor će biti montiran i nadam se da će ta priča biti iza nas, jer nas je to najviše mučilo. Osim tega kosilo se po selima, uređivali su se poljski putevi. Ovo lito to je manje, jer je finansijska konstrukcija bila takova. U Škitači je Elektroistra zamjenila stare kablove. Proširila se javna rasvjeta, a za naredni mandat tribalo bi dodati još par rasvjetnih misti. Redovito smo također čistili i sanirali deponije, iako je to i dalje problem, jer izgleda još vajk ni proradila svijest ljudi da ne hitaju škovace u prirodu. Ipak, mislim da su naši ljudi dosta savjesni, a da se na područje našega Mjesnoga odbora dovozi smeće iz drugih seli. Uredili smo društvene prostorije u Šajinima i Bičićima, kadi se već par lit organizira malo jača fešta za Martinju. Isto tako redovito obilježavamo našu Majnicu u Šajinima. Problem koji ustaje za dalje su stari i derutni kontejneri za smeće kojih je premalo, rijetko kada se čiste i jednostavno su dotrajali. Isto tako stara škola u Šajini i dalje propada jer se još ni našlo zainteresiranih da se nešto s njom napravi. Za naredni mandat nemamo nekih većih planova s obzirom na finansijsku situaciju.

Sastav vijeća MO Šajini: Mirjana Pereša - potpredsjednik; Članovi: Miro Marčeta, Ćiril Pekica i Drago Pereša; Zamjenici članova: Slavica Pauletić, Boris Bulić, Marija Pekica, Marino Glavaš i Biserka Pereša.

RIKARDO CICERAN, predsjednik Mjesnog odbora Puntera (iz Puntere, umirovljenik)

- Ovo mi je prvi mandat na ten mistu, iako sam vajk bija aktivan u radu Mjesnog odbora, ali i prije u Mjesnoj zajednici. Potencira sam da budu mlađi, ali svi su zaokupljeni poslom,

pa sam na kraju ja prihvativa tu funkciju. Nakon ovih izbora imali smo jednu akciju, a to je uređenje svih seoskih puteva i lokalne ceste od sela do glavne ceste. Sada imamo u planu najprije održati tradicionalnu feštu Oj, Punterci, u sklopu čega će biti organiziran i boćarski turnir, gdje će sudjelovati dvije ekipe iz Hrboki, jedna iz Divšići, jedna iz Vodnjana i dvije iz Puntere. Poslije toga smo planirali da bi napravili rekonstrukciju električne instalacije u Društvenom domu, jer je dotrajala. Imamo u planu u dogovoru s Općinom da renoviramo terasu Doma. Ako bimo to uspjeli napraviti u ovoj godini, to bi bila velik uspjeh za selo. Uz to imamo sitne akcije uređenja po selu. Gledamo da vanjska javna rasvjeta bude vajk u redu. Prošle godine se dosta asfaltiralo i sada čekamo nove akcije asfaltiranja. To je ono ča planiramo za ovu godinu, jer znamo da je novaca malo.

Sastav vijeća MO Puntera: Vinko Ciceran - potpredsjednik; Članovi: Eugen Ciceran, Željko Grabrović i Stevko Mirković; Zamjenici članova: Miro Vale, Zlatko Trošt, Arsen Ciceran i Željko Peršić.

IGOR LJUBIĆ, predsjednik Mjesnog odbora Grandiči (iz Ivanošići, 35 godina, inženjer elektrotehnike)

- U proteklom se mandatu dos-ta toga napravilo i riješilo što se tiče problema oko odvoza smeća, zatim proširenja javne rasvjete te uređenja cesta u selima i proširenja putova. Također uređena je stara škola između Grandiči i Fumeti, koja je pretvorena u Dom za starije i nemoćne, čime se riješio problem stare školske zgrade. Isto tako počela je gradnja mjesnog Društvenog i vatrogasnog doma na brdu sveti Pavao,

a ja se nadam da će se ti radovi nastaviti uskoro i u mom prvom mandatu na mjestu predsjednika Mjesnog odbora. Dosad je napravljen idejni projekt i postavljeni su temelji. Ono što nam je najveća želja uz Dom, to je redovno održavanje javne rasvjete, putova, kontejnera za smeće, za svako selo napraviti male sportske terene s igralištima za djecu da se ljudi imaju gdje družiti. Na tome ćemo najviše zasnovati naš rad u sljedeće četiri godine.

Sastav vijeća MO Grandiči: Nevia Kožljan - potpredsjednica; Članovi: Predrag Celija, Miro Pavlić i Željko Vale; Zamjenici članova: Denis Krnjus, Željko Batel, Željko Licul, Robert Pavlić i Ivan Kožljan.

IRENA PLIŠKO, predsjednica Mjesnog odbora Manjadvorci (iz Manjadvorci, 54 godine, turistički djelatnik)

- U proteklom mandatu dos-ta je toga napravljeno na području Mjesnog odbora Manjadvorci i to uz pomoć mještana koji se uključuju u radne akcije te Općine Barban koja daje sav potreban materijal. Mogu izdvojiti rekonstrukciju javne rasvjete, zatim pojačanje javne rasvjete putem nove linije na Biviju kod konobe Teran i kod nove autobusne stanice. Isto tako rekonstruirana je trafostanica, postavljena je autobusna čekaonica na novoj autobusnoj stanici te su do nje napravljene nove stepenice koje su bile neophodne. Nastavilo se s uređenjem javnih površina tako da su asfaltirani neki od putova, uređeni su parkovi i poljski putovi, redovito se kosi. U mom prethodnom mandatu u Manjadvorcima se počela održavati fešta Dan sela Manjadvorci, gdje se okupe mještani, njihovi prijatelji i rodbina. Također je otvorena trgovina u Društvenom domu, gdje je polovica prostora dana trgovini na korištenje. Počeli smo i s uređenjem igrališta, čiji nastavak radova očekujem u ovome mandatu. Isto tako namjeravamo preuređiti interijer mjesnog doma s čime smo već počeli, a nastaviti ćemo i s uređenjem javnih površina.

Sastav vijeća MO Manjadvorci: Ratka Brkić - potpredsjednica; Članovi: Oliver Brkić, Rita Brkić Stokić i Slavko Keba; Zamjenici članova: Živko Uravić, Siniša Bažon, Romana Vlah, Anton Brkić i Branko Pliško.

SERGIO BILE iz Bičići, obranio prošlogodišnju titulu najbolje barbandske malvazije

NAJBOLJA BARBANSKA MALVAZIJA

Već dvije godine za redom malvazija Sergio Bile iz Bičići dobiva zlatnu medalju na Smotri vina Općine Barban. Riječ je o vinu pod nazivom Vinobile koje je Bile počeo proizvoditi tek prije nekoliko godina u sklopu svog vinskog podruma u Bičićima koji je službeno otvoren za Martinju prije dvije godine. Taj je podrum ujedno jedina Vinska cesta na Općini Barban. Ovaj pulski enolog rodom iz Bičići podrum na 60-tak kvadrata uredio je na svojoj starini, gdje ima jednog dana namjeru urediti i kušaonicu. U uređenje ovog podruma uložio je oko 120 tisuća kuna vlastitih sredstava.

- U planu nam je uređenje kušaonice. Nažalost nju još uvijek nismo uspjeli urediti zbog opće gospodarske krize. No, bez obzira na to, ispred poduma, za sve one koji dolaze kod nas, organiziramo kušanje našeg vina i kratak sommelierski tečaj, rekao je Bile.

Vino ne proizvodi samo iz svojih vinograda, već grožđe otkupljuje od lokalnih vinogradara koji dobivaju njegovu stručnu pomoć budući da je po struci agronom. U zadnjoj berbi napravio je 20 tisuća litara botiljiranog vina. Riječ je o malvaziji, merlotu, teranu i jednom roseu koje je kupaža merlota i terana. S godinama Bile želi osim tih sorti u ponudi imati i muškat, cabernet sauvignon, merlot, pinot bijeli, sauvignon bijeli i chardonnay. Uz postojećih vlastitih 1700 trsova malvazije namjerava zasaditi i osjetljivije sorte grožđa, bijeli muškat i sivi pinot. U narednih deset godina želja mu je da proizvodi oko 50 tisuća litara vina.

Također, najavio je da će se za ovogodišnju Trku na prstenac po prvi put predstaviti vino Družine vitezo-v svetog Martina pod nazivom vino svetog Martina. Riječ je o kupaži bijelog vina 15-tak vinara koju su sudjelovali na prošlogodišnjoj Martinji u Bičićima i koji su dali dio svog vina u jednu bačvu od stotinu litara. Što se tiče predstojeće berbe, nuda se dobroj godini u kojoj će proizvesti jednaku količinu vina kao i prethodne.

NENAD BULIĆ, mladi vinar iz Glavani, vinogradarstvom i vinarstvo se bavi 6 godina

NAJBOLJE BARBANSKO CRNO VINO

Glavanac Nenad Bulić već šest godina nastupa na lokalnim barbanskim izložbama vina i njegovo crno i bijelo vino uvek dobro kotiraju. Ove godine crno mu je kvalitetom iskočilo iznad ostalih i time je zaslužilo nagradu za najbolje crno vino Općine Barban. Riječ je o mješavini terana, borgonje, jalovine i domaćeg muškata. A Nenad se vinogradarstvom i vinarstvom bavi tek šest godina i to otkad mu je umro otac, koji mu je u naslijedstvo ostavio vinograd od tisuću i pol loza nedaleko Glavani. Uz crne sorte ima i nezaobilaznu istarsku malvaziju.

- Počeo sam se baviti time da ne propadne brajda, a pokle je to počeo biti hobi. Prije si vajk pomoga, bila ti je to obveza, a sada ti je to gušć. Da mi to ni gušć, vjerojatno se s tim ne bih ni bavija. U brajdama mi pomoru žena, dica i mati. Svi sudjeluju. Mislim da neću saditi više brajdi, jer je naporno delati na delu i onda pokle doma još i brajde. Ali nikad ne znaš. Ako klinci budu stili, tko zna. Zasad je ovo dovoljno. Uživan delati i volim kada mi brajda lipo izgleda, ali to išće puno vremena, kaže Bulić.

Posao u vinogradu ipak mu je draži nego onaj u podrumu, ali i za njega izdvaja dovoljno vremena da svake godine napravi kvalitetno vino. Od samog početka uveo je u proizvodnju vina moderne tehnologije. Godišnje napravi 15 do 20 tolitri, od čega je crnog od šest do osam tolitri, ovisno o berbi.

- Vino delam po novoj metodi i tehnologiji, mada s crnim nema tu previše nekih promjena u odnosu na ono kako su delali naši stari. Jedino malo više pazin. Kada sam prvo napravio vino, bilo je dobro i bija mi je to pravi izazov. Puno su mi u svemu pomogli prijatelji i znaci proizvodnje vina z Buzeštine, ali i stručna literatura. Zajno sam poša na prvu Smotru vina Općine Barban. Od onda stalno nastupam i vino mi je uvek tu među najboljima, kaže ovaj mladi vinar iz Glavani.

Veli i da je zadovoljniji kako mu ispada crno vino, jer smatra da se našao dobar omjer sorti, dok malvaziju još nije napravio po svom guštu, iako je jedne godine bio blizu. Zanimljivo je da Nenad nije preveliki ljubitelj vina i da godišnje konzumira tek pokoju litru. Ipak objašnjava da zna razlikovati što je dobro, a što nije.

- Pijem vino samo onda kada ga treba pretakati. Onda ga kušam. Možda na litu popijem sve skupa pet litri. Kušanjem mislim da vidim razliku ča je dobro, a ča ni. Na tim smotrami crno je više puta bilo bolje, a za dobro napraviti bilo, triba malo više vremena. Tu sam još početnik. To je više, ako ti se ponese. Jer dobro je dobro, ali bolje je malo veći problem. Pokušavam napraviti vino po svom guštu. Najviše mi se sviđa vino da ima malo slatkasti okus, da je laganije, priča Bulić.

Za ovu godinu kaže da je zasad situacija u vinogradu dobra i da se nuda dobroj berbi, ako ne bude tuče ili lošeg vremena, koji bi mogli upropastiti rod.

IN MEMORIAM

Eugen Zuban - Đenio

14. 12. 1938. - 2. 7. 2010.

Početkom srpnja 2010. g. prestalo je kucati srce našega Đenija. Zauvijek je utihnula njegova harmonika. Otišao je još jedan od onih Barbanaca s kojim je svaki susret izvan Barbana bio doživljaj. Pun energije, velikog srca, komunikativan i neposredan, s lakoćom je uspostavljao kontakt s ljudima. Zato je i bio toliko omiljen u društvu.

Rodio se u Kožljani, krajem 1938. godine, u obitelji u kojoj je zarana osjetio teret težačkog života, ali i ljepotu izvornog, istarskog duha i življenja. Životni ga je put odveo, najprije u Labin, na posao u Istarske ugljenokope, zatim u pulski Industrochem, te u Opću bolnicu u Puli, grad u kojem se 1973. godine stalno nastanjuje i sretno živi sa suprugom Marijom.

Kada je odlazio iz Kožljani, ponio je sa sobom stvaralački nemir i nadahnuće, koje ga je tako neraskidivo vezivalo za kraj u kojem je naučio prve taktove na harmonici, i kojem se uvijek vraćao.

Samo čovjek tako velike snage i energije mogao je desetljećima ugađati ljudima pjesmom i svirkom na harmonici. Mladenci su uz njegovu svirku veselije krenuli u zajednički život, slušatelji Radio Pule opuštali su se zajedno s njime, a mnogi susreti harmonikaša širom Istre, bez njega, neće više biti to što su nekada bili. U tim će glazbenim tonovima za sva vremena ostati čvrsto ukoričene najljepše stranice koje skrivaju dušu i ljepotu Istre. Đenio ih je ostavio nama. Ostavio nam je i harmoniku, koja će trajno svjedočiti o njegovu liku i učiniti ga besmrtnim.

Upravo zbog toga Barbanština može biti ponosna što je imala takvog glazbenog virtuoza. Ona ga je stalno inspirirala, a on joj nesebično užvraćao. U tom uzajamnom odnosu leži sva veličina njegovog angažmana. Premalo je reći da je život živio ritmom svoga kraja, proživljavao i radovao se svakoj smotri folklora, priredbi i nastupu. Falio nam je na ovogodišnjem susretu harmonikaša u Barbanu. Falit će i na svim budućim.

Crkva SVETE MARGARETE na Prnjani

Crkva Sv. Margarete na Prnjanimu nalazi se u predjelu zvanom Gubavica, nedaleko crkve Majke Božje. Prema Schiavuzziju, crkva je nastala nakon 1300. godine. Duga je 7, široka 4,5 metara. U ono je doba Istrom često harala kuga, a prema predaji, kod crkve Sv. Margarete nalazila se bolnica za oboljele od kuge, pa se zato taj kraj naziva Gubavica.

Inače, ova svetica bila je prvakršćanska mučenica, a svetkovina joj je 20. srpnja. Rodila se u trećem stoljeću poslije Krista, u pokrajini Pizidiji u Maloj Aziji u gradu Antiohiji. Prema svjedočanstvima suvremenika bila je izrazito lijepa djevojka. Nakon smrti svoje majke, otac ju je dao na odgoj jednoj dadilji u selo. Roditelji su joj bili pogani. Međutim, dadilja koja je odgajala malu Margaretu bila je kršćanka, te ju je tajno odgajala u kršćanskoj vjeri. Stoga se Margaretu krstila i zavjetovala svoje vječno djevičanstvo. Margaretin je otac bio ugledni poganski svećenik. Doznavši da mu je kći kršćanka, silno se razgnjevio i zatražio od svoje kćeri da se odrekne kršćanske vjere žrtvujući sebe poganskim božanstvima. Ona je čvrsto

ostala uz svoju vjeru, te odlučno odbijala svaki očev pokušaj. Stoga ju je otac dao mučiti i zlostavljati. Kad ni u mukama i zlostavljanjima nije uspio odvratiti od vjere, predao ju je poganskom succu Olibriju. Olibrije je bio zadriven Margaretinom ljepotom, pokušavši je lijepim riječima odvraćati od kršćanstva. Kako u tome nije uspio dao ju je mučiti, nadajući se da će mukama slomiti njen duh.

Olibrijevi ljudi su je bičevali, gvozdenim je užarenim klještim štipali, kidalii joj meso, u tamnici je mučili glađu i žeđu. No, Margaretu je ostajala uvijek vjerna svojoj vjeri. Stoga su joj 275. godine odsjekli glavu. Kršćani su njezinu izmučeno tijelo sahranili, a nad njezinim

je grobom kasnije izgrađena crkva.

Slikari obično prikazuju Sv. Margaretu okruženu velikom svjetlošću. U jednoj ruci drži križ, a u drugoj lanac kojim je privezala lјutog zmaja, koga gazi nogama. Time je slikovito prikazana duhovna veličina ove svetice. Križ pokazuje njezinu jaku nepokolebljivu vjeru u Krista, a zmaj pogansku zabludu i nasilje.

POVIJEST TRKE NA PRSTENAC: ERVINO ŠPADA iz Melnice - Matuhani, podizač prstenca, slavodobitnik 1983. godine

ŽELIZNO KOPLJE I TRI NA JENEN KONJU

Jedan od veterana Trke na prstenac koji joj je još uvijek odan je Ervino Špada. On se nalazi u objektivu gotovo svakog fotoaparata kada otpočne trka. Nezaobilazan je motiv, uvijek u žiži zbivanja i to ispod prstenca, jer je zadužen za njegovo podizanje. Prije podizanja prstenca, Špada je taj prstenac ganjao kao i mnogi prije i poslije njega, a jednom je čak i slavio kao slavodobitnik.

• *Kada ste se i zašto uključili u Trku na prstenac?*

- Ja sam se uključio u četrtu Trku na prstenac. To je bilo 1979. i tada sam prvi put nastupa. I onda je bilo dosta zainteresiranih za Trku, ali to su većinom bili oni koji su od starine imali doma konje. Ja ga nisima, ali su mi to sve bili prijatelji i na nagovor njih – „Homo, bit ćemo u kumpaniji!“ – sam i ja pošao i to zavoljila.

• *Kako je bilo kada ste Vi nastupali na Trci?*

- Nastupa sam na 14 trka i to do 1992. To mi je bila zadnja trka. Sedmu trku sam bila slavodobitnik. To je bilo 1983. leta. Pobjedila sam s 6,5 puntu, to su bile dvi sride i pol punta. To je teško opisati kako izgleda kada pobjedite. Nanke ne znate kadi ste, svi van žele najbolje, svi van žele čestitati, sva-ki van želi stisnut ruku. Veliko oduševljenje je bilo onda. Onda su se s namon natjecali Mario Kožljani ki je pobjedila više puti, Rikardo Ciceran, ki je pobjedila jedan put, i Vazmoslav Vale ki je pobjedila četiri puta. On je zna, ima je dobro grlo i od male malinje vajk je bija na konju i zna je sve ča triba. Najkuntentiji san bila kada je moj sin Albert bija s namon. On je nastupa pet lit. Vajk je biju u vrhu, ima je pogotke, ali je bija odusta, ne znan zašto.

• *Zašto ste odustali?*

- Ja sam se bija povuka kada su došli ti mlađi. Odusta sam kada su tribali doj braća mlađi Kancelari. To je bila nova nada. Oni su nama starijima nosili poštovanje. Nakon dva leta od svoje zadnje trke, sam pošao u podizače prstenca.

• *Kako je nekad izgledala Trka na prstenac?*

- Prije smo tekli od hiž prema Gradišcu, ustvari od gori za dolu. I onda smo se preselili gori na Gradišće. Na ten san preseleju bila prisutan. To smo napravili, jer je tu bilo nemoguće održati Trku na postojećoj stazi. Bija je beli put i stilo se je da ljudi vide, ali tu više ni moglo toliko ljudi stat. Osiguranje je bili nikakovo. Na Gradišcu je staza nikad bila kako

i danas. Samo ča ni bila ograđena z boka. Kada si teka na konju, ako se samo malo konj prenuja, bi bija uša vanka. Znači ne biš bija doša spod prstenca, nisi bija gospodar. Anke smo onda bili slabici konjanici, jer bez treninga ti ne moreš dostići vrhunac kega danas mladići imaju. Kopljonoše su nan za prvi put bile ženske, to je bilo nevjerojatno. Vajk si ima drugega konja i tri od nas bimo bili tekli na jenemu. Teško se je bilo naviknut, jer nikemu leži konj, a nikemu ne. Na nikemu si bija kako da plivaš, a nikemu si mora priklat uzde jer ni stija slušat. Ni bilo ni mikrofona. Znan da nas je proziva učitelj Ratko Lukšić, ki je ima jaki glas. Onda nanke oštariju nismo imali u Barbanu, pa smo u Savičentu morali hoditi na večeru. Nikad ni nanke bilo toliko uzvanika. Na početku je Trka bila sa želiznim kopljem. Koplja su bila malo kraća i teška. Pokle su došla ova današnja, koja smo kopirali od Sinjana. Sve te konje je trebalo potkovat, jer su bili bez potkova. To je dela naš Benjamin Vale, po-kogni sada. On je sve konje potkiva u svojoj štali u Kožljani. Svašta smo delali. Čak smo i svoje oštarije imali, kadi smo pokle Trke pošli peć i nositi hranu. Umisto da fešteđamo, mi smo delali.

• *Vi ste neko vrijeme i vodili pomladak konjanika. Kako je to izgledalo?*

- Svo san to vrime vodila dnevnik pa se tako svega domislin. Pisa sam ča smo delali na pripremam. To sam jako volila voditi. Onda smo imali pomladak, ča danas ni slučaj. Ja i Rikardo Ciceran u to smo vrime bili vodiči konjanika. To sam dela od 1986. do 1988. Ja sam više bija zadužen za pomladak, a on za ove druge. Bilo nas je čuda i nismo mogli biti svi u Poreču na pri-premam. Tamo smo se nikad pripremali za Trku, jer konjanici nisu imali svoje kon-

je. Jena je grupa bila u Poreču, a druga u Rovinju. Konji ni toliko bilo na raspolaganju, pa smo se morali raspodilit. Bilo je teško, ali simpatično na svoj način. Kada sam pogleda u dnevnik, kega san vodila, i kada sam vidi-ja ki mi je sve bija u podmlatku, sve su to mladići za koje danas ne bih reka da su ikad tekli. Ako nisi ispunija pet puti trening, nisi ni moga nastupat za glavnu trku. Osam bi tribalio bit najmanje, ali smo tolerirali jer su ljudi bili na delu i nisu mogli doći.

• *Kako je konjanicima danas u us-poredbi s vama?*

- Danas je konjanicima puno lakše, jer se mi brinemo za njih. To je njihov dan i želimo im na sve moguće načine ugredit. Ne bin reka da je danas strože, ali disciplina postoji. Oni su svjesni da tako mora biti, jer je jaka konkurenca. I onda imaju strah da ne bi ispali. U naše doba je vrime prolaza bilo 16 sekundi, a danas je 12 sekundi. To su velike razlike. Danas se elektronski mjeri vrime. To nikad ni bilo. Tamo je bila nika bandira, niki bi pritisala vrime s stopericom. Ča je reka, je reka. Kako je pošlo, je pošlo. Sada se gleda svaka sekunda. Prija, ako si bija simpatičan, bi bilo „Ala šu, pušmo ga, ni dobro da ga degradiramo!“. I onda se dos-ta njih znalo zateći i sprid prstencem malo laškat, kako bi uboja prstenac, ako je bija u vrimenu, ča ni bilo u redu.

• *Sudjelovali ste i u uređenju Gradišća. Kako je to izgledalo?*

- Sve ča je bilo na Gradišcu, kada smo tamo preselili stazu, je bija objekt poli Streljane. Ni bilo ni natkriveno. Sve je bilo doprto. Onda se počelo uređivati i svaki je put bilo sve bolje i bolje. Na početku je bija potegnut samo špag između publike i konjanika. Ljudi su stili doj blizu, a onda nisu mogla baratat kopljem kako si stija. A da je konj poša u publiku, to bi bila komedija. Pokle su se stavile ograde. Tri puta se je seli-ja prstenac kako se uređivalo Gradišće. Sve smo to napravili z radnjima akcijami. Dokle su drugi spali, mi smo morali gori slagat paline, kosit na ruke, čistit. Tu bimo bili došli i kupili par kašet bire, spekli čevape. Bili su tu i stariji ljudi ki su bili u penziji, jer su nan stili pomoći. Dosta je ljudi bilo uključeno u organizaciju. Danas je lakše, jer su bageri i makine.

• *Koja je budućnost Trke?*

- Ne znan ča će bit u budućnosti, ali vidin da su konjanici sve bolji i bolji. Siguran sam da će se vrime još kalat doli, da će biti i deset sekundi. I to će onda bit vrhunac.

TRKA NA PRSTENAC: BRUNO KOŽLJAN iz Barbana, 49 godina, najstariji konjanik Trke na prstenac, dva puta slavodobitnik prstenca (1987., 1989.) i dva puta vitice

PIONIR I POSLJEDNJI MOHIKANAC

Obitelji Kožljan iz Barbana Trka na prstenac nije samo jedan događaj u godini. To je obiteljska tradicija koja ima puno veće značenje. Poznato je svima u Barbanu i na Barbanštini da su članovi te obitelji bili vrsni jahači, slavodobitnici, da sudjeluju u organizaciji Trke od prvih dana te da su čuvare zastave, prstenca, kopljia i svega što Trku čini Trkom. U natjecateljskom dijelu od Kožljana još je uvek aktivan Bruno, inače najstariji konjanik kojeg mlađi konjanici posebno respektiraju zbog njegova znanja i iskustva, ali i krune slavodobitnika kojom se ovjenčao dva puta.

• **Poznato je da je Vama Trka obiteljska tradicija. Tko je sve iz vaše obitelji sudjelovalo u Trci?**

- Moja fameja je u Trci na prstenac od samega početka, od prve Trke. Tu je više-manje nastupa svi moj rod: pokojni otac, onda pokojni barba Benjamin, pokojni barba Paškvalin, pokojni barba Andelin. Zajno 1977. je pokojni otac odustao i počeo se baviti podizanjem prstenca i takoreći do smrti je bio podizač. Pomoga mu je pokojni barba i kunjado Benjamin. Njih dva su bili tandem. Nakon smrti to je nastavila delati sridnji brat Aldo i Ervino Špada. Kako će pokoji otac počeo biti podizač, pokojna mat je bila čuvare zastavi. Stjecajem okolnosti iman prva kopljia, prve prstence ča je otac učinija, prvu zastavu. Poli nas na adresi Barban 5 je sve ča triba za Trku: puška, prstenac, špag i mira. Moja je familija čuvare tradicije Trke. I moji brati su se uz oca uključili. Najstariji brat Mario bila je dva puta slavodobitnik, onda Aldo, sridnji brat ča je sada podizač, je bio dva puta slavodobitnik, a ja se i dalje aktivno bavim.

• **Otkad ste Vi aktivni u Trci?**

- Prvi put san sudjelova 1979. Onda san ima 18 lit. 1980. i 1981. san bija u vojski, a 1982. san ispa u kvalifikacijama. Već oni put su bile kvalifikacije. Uglavnom od 1983. konstantno san u trki.

• **Što vas još drži u Trci?**

- To mi je vrime naprsto prohujalo. Grdo mi ispada kada se reče da san najstariji. Ja ču se držati prijašnjega sistema i reć da san pionir. Ja san pionir te trke, ali gledajući po stažu san posljednji Mohikanac. Dok me zdravlje služi i dok god budem moga, sigurno ću teći. I dok mi ne budu rekli da ne morem više, a to je 55 let. Do onda se moremo natjecati. U Trci me zadržala ljubav. Živin za to. Kada ne bih pasa kvalifikacije, ne bih ni doša na Trku. Pomoga bih i sve, ali... Ne bih moga podnest taj poraz, jer ipak su to mlađi dečki s koji ma se natječen. Ja san isto mlad, ali ipak mlađi su više opušteni i njima je svejeno. Već čovik u leti pensa i ovo i ono. Uz to na sto san kraji. U subotu imamo veticu, pokle tega zajno bižin na streljanu na noćno gađanje glinenih golubova i tamo budem do jutra. Drugi dan san tu za sve ča triba.

• **Kako ste dosad prolazili u Trci?**

- Bija san dva puta slavodobitnik na prstencu i dva puta za veticu. Imam titulu kao najstariji konjanik i slavodobitnik s najmanje puntu. Kada san ga

osvojija ima san samo tri i pol punta. Meni je najbitnije sudjelovat, da sve dobro pasa. Desilo mi se da se konj propeja i ša u publiku. Kada san pa z konja, prva stvar na ku san propensa je bila da ne bih kega nabroja na koplje. To je bilo 1989. kada san bija slavodobitnik. Inače, pobijedila san 1987. i 1989. Predlani san skoro pobjedila. Da nis pa z konja, bija bih treći put slavodobitnik. Kristijan je ima pet i pol, ja bih bija ima šest puntu. Na konju vajk moraš bit oprezan. Prvi krug je bila srida, drugi krug dvojka. Tu je bilo pet puntu i pomislila san „nema više da će me ki dobit“. Opustiš se. Ali konj se ubrnuja pod devedeset i samo san koraka doli i bod se ni prizna. Draž svega mi je sudjelovati. Ipak je to ponos Barbana i Barbanštine, ali i cile Istre.

• **Jesu li se u zadnjih dvadeset godina promjenili kriteriji Časnog suda? Jesu li sada stroži?**

- Trka je napredovala u ten smislu. Prije se malo progledalo kroz prste ča se tiče vremena, ali sad nema tega. Mora biti malo discipline. Nismo mi ulični zabavljači, nego je to ipak junaštvo i viteštvu i tribo pokazati malo dostoanstva. Ne ono da se reče „kauboјci jašu“ ili „gle, gredu kauboјci“. Tribo bit ozbiljnosti. Nema cigarete na konju, lipo moraš bit zabatunan da lipo pristojno izgledaš. Bit svega tega je prisutnost i dostoanstvo.

• **Koliko se pripremate za Trku ove godine?**

- Sad san malo u gužvi. Imali smo jenu pokaznu trku za neke švicarske novinare. Prvi put san vidjija konja, ali to me apsolutno ne interesira. Mene interesira odraditi trku, kako bimo rekli po domaću „kako Bog zapovida“. Konja ču to letu uzet iz okolice Karojebe kako i lani, ali to neće bit isti konj. Čuda je lakše zadirat kad ti konj lipo gre, a ne kada ga moraš tirat. Jer kad konja moraš tirat, stalno se pitaš je li će ti frmat ili ne. A kada ti konj gre sam od sebe, ti si u fotelji i samo ciljaš u prstenac.

• **Kako vas doživljavaju ove**

mlađe generacije konjanika?

- Ha-ha-ha-ha-ha! Imaju respektu prema meni i znaju za mene reć „tebi se ne kapi nikad“. Moren reć da smo stvarno jena klapa. To su sve domaći ljudi, svi se znamo i zato ni nikakvih problema. Vajk neki crni humor mora biti. Primjerice predlani san si pronta boks i stavija seno. Kad san doša drugi put, boks je bija čist. Poludija san, a oni su od pošte to napravili. Naslijali smo se

svi skupa. Malo su nekad neodgovorni, jer blago triba tendit, a oni nikad na to zabe. Meni se nikad ni desilo da zabin na blago i da mu ne dan ist i pit. Blago triba držat kako triba.

• **Ove godine bilo je puno kandidata za kvalifikacije. Znači li to da je porastao interes za Trku?**

- Svako leto se tako prijave. Znamo da je jedan sto posto unutrašnjih slavodobitnik. To je sada Toni Uravić, a

svi drugi gredu u kvalifikacije.

• **Koga vidite kao favorita?**

- To je jako teško reći. To je velika sriča. Tu trebaš biti smiren ili kako bimo mi po domaću rekli, tribaš biti hladan kako bevanda. Kada si odmoren i koncentriran, onda nema problema i još ko ti lipo gre konj. Svaki reče, nisi kapac zadata. Ja ću reć: Provaj ti!

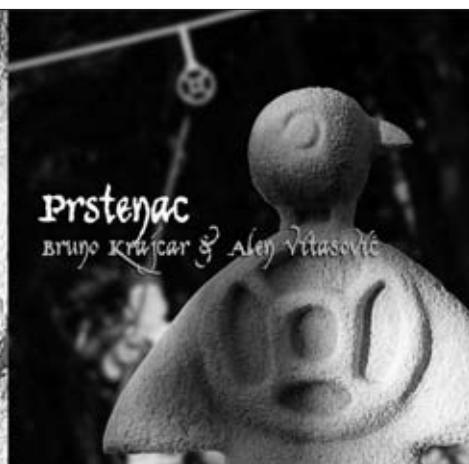
BRUNO KRAJCAR uz 35. Trku na prstenac uglazbio pjesmu općinskog načelnika Denisa Kontošića, promocija pred glazbenikom i predsjednikom RH, dr. Ivom Josipovićem, pjesmu pjevaju Bruno Krajcar i Alen Vitasović

UGLAZBLJEN NAČELNIKOV PRSTENAC

Pjesma općinskog načelnika Denisa Kontošića „Prstenac grem zadir“, koja je objavljena u njegovoj posljednjoj zbirci pjesama Dih (2008. god.), uglazbljena je i svjetlo će dana ugledati za ovogodišnju Trku na prstenac. Uglazbljuju je poznati istarski kantautor Bruno Krajcar, koji je izvodi zajedno s pjevačem Alenom Vitasovićem, koji također vuče svoje korijene s Barbanštine.

- Prije lito dan na Smotri folklora u Barbanu, kadi san član žirija, kao i svako lito družili smo se ja i načelnik Kontošić. Popili smo jedno piće zajedno i on mi je poklonio svoju zbirku poezije Dih. Reka mi je „ako ti ča dojde, bilo bi mi jako drag“ budući da san baš nedavno bija uglazbija pjesme od Mate Balote. Tako je na tome stalo. A ja, kada mi netko nešto pokloni, to volim prolistati. I onda san malo pročita te pjesme i zapela mi je za oko pjesma „Prstenac grem zadir“. Ona me je privukla svojom tematikom i jednostavno mi se sviđala. Sjeo sam za klavir i nastala je pjesma. Pjesma je ljubavna priča i priča o Trki na prstenac koja je zaštitni znak Barbana, Barbanaca i Barbanštine. Prošlo je godinu dana i opet

smo se ja i Denis sreli na Smotri folklora Puljštine. Tada sam mu rekao da imamo pjesmu. Onda je on predložio da je predstavimo na ovogodišnjoj Trci. Doša san na ideju da to napravim s Alenom Vitasovićem, pošto je njegova mat Barbanka iz Filini. Mi surađujemo sporadično, ali već godinama nismo nešto skupa snimili vokalno, još od one naše pjesme Roža. A nedavno smo također surađivali, jer je pjeva moju pjesmu zajedno s Lidjom Percan na MIK-u. Posla san Alenu pjesmu i svijedla mu se. Tako smo krenuli u akciju, objasnio nam je Krajcar kako je nastala pjesma.

Kaže da je pjesma je vrlo moderna u stilu bluesa i rocka s elementima istarske ljestvice. Početak je dio svečane istarske pjesme mantinjade.

-Svaka svečanost u Istri, pa tako i Trka na prstenac, započinje mantinjadom, pa sam htio da i ova pjesma započne u tom svečanom duhu i tipičnim istarskim izrazom koji prelazi u modernu pjesmu s čakavskim tekstom uz dosta gostujućih glazbenika. Aranžman je pjesme većim dijelom sniman u Rijeci u studiju Olje Dešića, koji je zaslužan za taj aranžman. Uz njega u uvođu pjesme na maloj roženici gostuje Serđo Valić. Ima dosta pratećih vokala. Gitaru sružila poznati riječki gitarist Ivan Pešut, a vo-

kale smo Alen i ja snimili u studiju Radio Pule. Njih je snimio Aldo Spada Ptica, isto Barbanac. Tako da u toj priči ima dosta Barbanaca, koji ne žive u Barbanu, ali od tamo vuku korijene. Jedanput san i ja u šali reka da san Barbanac, jer mi je mat Labinka, a otac Žminjac, pa onda nekako na po puta bi bija Barban, kaže ovaj glazbenik.

Pjesma će biti promovirana na početku Trke kojoj će, kako najavljuju, prisustvovati predsjednik države Ivo Josipović, Brunov kolega glazbenik.

-Bit će štosno pjesmu prvi put tamo javno izvesti, zbog čega je i nastala. Pjesma je jako pjevna i ima zarazni refren. Mladi će je sigurno rado prihvatići radi glazbe, a onim starijima će biti dragو čuti roženice i lipe beside od Denisa. Mislim da je pjesma odličan spoj tradicijske glazbe i suvremenog glazbenog izričaja, veli Krajcar.

Uz to, osim što je napravljena u bendovskoj izvedbi, pjesma je aranžirana i za mušku klapu, za što je ponovno zaslužan Olja Dešić. Nju bi do Trke trebala uvođiti jedna od muških klapa koja će taj dan nastupati u Barbanu, ili klapa Labin ili klapa Boškarin. Krajcar je također namjerava uvrstiti na svoj novi album koji bi trebao izći do kraja ove godine.

ČASNI SUD TRKE NA PRSTENAC: predsjednik RIKARDO CICERAN i članovi DARKO KOLIĆ i DENIS VALE

ČASNI SUD JE FIGURA BROJ JEDAN

Koji sve konjanici zadovoljavaju da bi bili na završnoj Trci na prstenac, što sve moraju uđovoljavati, kako se moraju ponašati i što im je činiti? Odgovore na ta pitanja daju pravila Trke na prstenac koje nadgleda i provodi Časni sud koji trenutno sačinjavaju predsjednik Rikardo Ciceran iz Puntere te članovi Darko Kolić iz Šajini i Denis Vale iz Kožljani. Ovaj trojac na osnovi sakupljenih puntu, ali i stila jahanja, držanja i vremena prolaska staze odlučuje tko od jahača prolazi kvalifikacije. Na Trci posebno vode računa o tome je li jahač prema pravilima prošao stazu, a ako to nije, imaju mu pravo oduzeti bodove. Mjesto u Časnom судu zaslužili su zbog svog dugogodišnjeg angažmana, ne samo u organizaciji Trke, nego i svojim natjecateljskim stažem i rezultatima.

kruhom i poša san u Italiju delat. Zbog tega nisan moga sudjelovati na treninzima i natjecanju. Onda san se povuka iz natjecateljskog dijela. Inače, bija san vajk prisutan u organizaciji. Bija san predsjednik Društva Trka na prstenac u jednom mandatu osamdesetih godina. Kasnije, kada sam se vratio iz Italije, opet sam se uključio u Trku i onda su me prije četiri lita izabrali za predsjednika Časnog suda i tu ču funkciju obnašati do kraja ove godine. Onda bih voljia da umistio mene izaberu nekog mlađeg tako da se i mlađi malo više uključe. Ako budem otišao s ovog mjesta i dalje ču ostati aktivnan u radu Društva, kaže predsjednik Časnog suda. Želja mu je još jednom proći stazu kao natjecatelj, pa radi na tome da se organizira Trka veterana koja bi vjerojatno privukla velik dio zaljubljenika u ovu manifestaciju, da se prisjeti nekih davnih dana.

Darko u kratko.

Najmlađi među njima je Denis Vale, koji je na mjestu u Časnom судu naslijedio svog oca Paškvalina (Vazmoslava) koji je legenda Trke i koji je četiri puta bio slavodobitnik, što dosad nije uspjelo niti jednom konjaniku. Inače, Denis je u Trci od desete godine, jer je uvijek pravio društvo starijima.

- Počeja san se aktivno natjecati 1986. lita. Prije tega u Trci san bija stalno. Vajk san bija sa starijima, hodija san s njima na treninge u Poreč i Rovinj. Domišljani se da smo hodili s kombijen od DVD-a Barban. Inače, prije tega san bija kopljonoša pokojnen ocu. Ta prva godina, kada san se natjecao, vajk će mi ustati u sjećanju, jer je otac bio prvi, a ja drugi. To će se vjerojatno u povijesti Trke teško ponoviti, iako nismo bili jedini koji

Darko Kolić, Rikardo Ciceran i Denis Vale

Najstariji među njime je Rikardo Ciceran koji je sudjelovao kao natjecatelj još u prvoj Trci na prstenac. U cijelu se priču uključio na poziv Dušana Vale, Ratka Lukšića i Lučana Bastijanića, koji su bili u organizaciji te prve Trke.

- Natjeca san se 15 godina u kontinuitetu od prve Trke. Bija san 1980. slavodobitnik, onda san dva puta bija treći, a proglašen san i konjanikom koji ima najbolji stil jahanja. Nakon ča je počeja rat, mora san poj trbuhom za

Nakon Rikarda po stažu u Trci najduže je Darko Kolić koji se u natjecanje uključio početkom osamdesetih godina.

- Jušto dvajset lit san teka, a odusta san jer su došli mlaji. Kotira san dobro, društvo se dobro slagalo, Trka je pošla dosta naprid. Bija san slavodobitnik 1985. lita. Pokle ča san se presta natjecati, nisam bija aktivnan lito, dva. Pokle san bija vođa konjanika, pa san se prije tri lita uključija u Časni sud, rekao je

35. "Trka na prstenac"

Program

Petak, 20. kolovoza 2010.

- 20:30 - Podizanje zastave "Trka na prstenac"
- 21:00 - Izložba: HRVOJE DUMANČIĆ - EUGEN VARŽIĆ
- 21:30 - Klape na Placi: BOŠKARIN i LABIN
- 22:00 - Turnir u briškuli i trešti
- 22:30 - REKONSTRUKCIJA BEND

Sabota, 21. kolovoza 2010.

- 15:00 - Turnir u pljočkanju
- 17:00 - Nogometni turnir - igralište Barban
- 17:00 - "TRKA ZA VITICU"
- 21:00 - Plesna zabava na Placi
- gost večeri: DRAŽEN ZEĆIĆ
- 21:30 - Noćno gađanje glinenih golubova - leteća meta: Trap na streljani Gradišće

Nedjelja, 22. kolovoza 2010.

- 10:00 - Sportski program za najmlađe
- 16:00 - Promenadni koncert limene glazbe i mažoretkinja
- 17:00 - "TRKA NA PRSTENAC"
- 20:00 - Kulturno-umjetnički program
- 21:00 - Plesna zabava na Placi
- gost večeri: DALMATINO
- 21:00 - Plesna zabava na školskom igralištu
- 24:00 - Vatromet

smo se kao otac i sin natjecali. Trča san do 1999. U tih 13 godina, ča san nastupa, šest san puti bija drugi, jedanput treći i dva puta san proglašen konjanikom s najboljim stilom jahanja. To je bilo 1988. i 1989. godine. 1995. san se pripe-tava za prvo mjesto. Ja i Miro Grgorović smo imali isto puntu. To je jena lipa us-pomena. I onda san se povuka radi rad-nih obveza. Bilo mi je daleko ići u Poreč na treninge. Poslije toga san bija vođa poverke i kopljanika. U Časnom sam su-du mandat i pol, odnosno šest godina, zaključuje Denis.

• Kakav je posao Časnog suda?

Denis: Nisi ti tamo figura da razgovaraš s publikom. Moraš brzo bro-jat bodove, sastavit redoslijed jahača, vodit računa gdje su konjanici i kako se ponašaju. Ti si tamo figura broj jedan. Ako se desi neki propust konjanika, svi gledaju u tebe. Ti moraš donosit jako važne odluke, ne samo za vid konjanika, nego za vid ostalih konjanika i gostiju. Ni lako bit Časni sud. Nisi tamo samo da pišeš punte, tu je i drugih stvari.

• Čega se sve konjanici pre-ma propisima Časnog suda moraju pridržavati?

Denis: Na Trci može sudjelova-ti najmanje osam konjanika, a najviše 16. Kod kvalifikacija gleda se da li konjanici imaju dovoljan broj puntu, brzinu i viteško držanje. Pravo sudjelovanja imaju konjanici koji su rođeni u Istri, i to u hrvatskom dijelu Istre, uključujući Liburniju i otoke, te u slovenskom i talijanskom dijelu Istre. Jedne godine bi-la su dva konjanika iz Izole, a na prvoj Trci sudjelovali su konjanici iz Zagreba. Konjanici ne smiju biti mlađi od 18 godina, niti stariji od šezdeset. Svaki konjanik mora imati svog kopljonošu i on ne smije biti mlađi od 16 godina. Dužina staze

je 150 metara i konjanik je mora proći u roku od 12 sekundi.

Rikardo: I ne smije se konja za-ustaviti pred prstencem.

Denis: Konjanik mora cijelu stazu proći u kompletnoj odori. Ne smije mu pasti niti jedan dio odore. Ako mu nešto padne, oduzimaju mu se puntu u toj trci. Konjanik je dužan, ako mu bilo ča zas-meta, poput bliceva fotoaparata, sunco-brana, kišobrana, da mu neki pas zalaje i time zasmeta konju, ponoviti trku. Pri tome je bitno da konjanik prije prstanca spusti kopljje. Onda mu Časni sud do-zvoljava da još jednom prođe stazu. To su najbitnija pravila.

• Da li su konjanici dovoljno up-oznati s pravilima Trke?

Denis: Znaju, ali nekad ne vode računa o njima.

• Bune li se konjanici protiv nekih

odлуka Časnoga suda, posebno nakon kvalifikacija?

Rikardo: Uvijek će se netko naći za žaliti. To je kao u nogometu. Uvijek se netko žali na suca.

Denis: Svi bi htjeli sudjelova-ti u Trci, ali kriteriji su takvi da to nije moguće. Ne mogu svi zadovoljavati sve kriterije. Uvijek ima onih šakljivih detalja. Mi gledamo da ih preskočimo. Većina se žali na stil jahanja pojedinih konjanika. Bilo bi idealno kada bi konjanik napravio minimalno deset treninga vani i pet treninga na stazi. Nažalost ti su rijetki. Moraju se bolje pripremiti za kvalifikacije.

• Da li vam je netko otkad ste u Časnom sudu zamjerio neki propust?

Rikardo: Bilo je nekih odluka koja su nam možda zamjerili.

Denis: Ako bismo bili strogi kao u Sinju, onda bi kvalifikacije prošlo samo deset jahača.

• Kako se današnji konjanici od-nose prema Trci i koliko poštuju pravila Časnog suda i sam Časni sud?

Darko: Sada mi se para da je neozbiljnost konjanika veća nego ča je bilo prije. Sad bi se tribalo postrožiti, jer ni ke pute ti mlađi ne poštaju autoritet. Stariji su se nikada više poštivali nego danaska. Prije je bilo više krijancije. Danas se poštiva samo ono ča se mora.

• Tko bi prema vašem mišljenju trebao činiti Časni sud?

Denis: Prije su u Časnen sudu bili ljudi koji nisu trčali Trku. U Časnom bi sudu ipak trebali biti ljudi koji su se natjecali i koji znaju probleme konjanika. Mi znamo, jer smo svi trčali toliko go-dina. Prije to nije bilo tako.

34. Trka na prstenac - 2009. godine

POZNATI BARBANCI: ALDO SPADA i BRUNO ZAHTILA, članovi najpoznatije i najdugovječnije istarske grupe ANELIDI

NAJBOLJI SVIRCI I KANTADURI NA SVITU SU BARBANCI

Od četiri člana najpoznatijeg i najdugovječnijeg istarskog sastava Anelida, čak njih trojica su porijeklom s Barbanštine. Riječ je o Dariju Buriću, čija je majka iz poznate glazbene obitelji Iveta iz Melnice, a otac mu je rođen u Rojnićima, iako ta obitelj potječe iz Burići blizu Kanfanara. Bruno Zahtila svoje korijene iz Barbanštine zahvaljuje majci, dok je Aldo Spada Ptica s Barbanštine i po majčinoj i po očevoj liniji.

• Otkud vam barbanski korijeni?

Bruno: Mater mi je Koromanka iz Koromani i cili njen rod je z Barbanštine od vijeka vjekova. Živim u Puli, a na Barbanštini iman rod i to u Regulićima, Koromanima, Špadima i u Šarićima. Odvajk san povezan s tin krajem. Kada smo bili mlaji, vajk smo tamo obavezno hodili za zimske ferije, a priko lita kad god se moglo. I taj je rod dolazija poli nas. Sada to ni tako na gusto.

Aldo: Tac je iz Špadići, a mat iz Pavlići. Spada je pravilno prezime. U Špada je promijenjeno kada je došla Jugoslavija, a nikog nije interesiralo da to ostane tako, osim mojega oca koji je stija prezime zadržati kako je bilo od vajk, za vrime Austrije i za vrime Italije, ali i još prije. Mama mi se prezivala Pavlić. U Špadići san živija do tretega lita, pokle smo preselili u Pulu. Ne sjećan se puno iz tega perioda, jer san još bija mali. Pokle san na Barbanštinu dolazija priko lita i ferija poli jene i druge babe. Kako su babe umrle, dolazija san sve manje. Mislijia san kada svirimo da ćemo doći više, ali najmanje smo svirili u Barbanu.

• Kada ste se okupili u Anelide i što vas je okupilo? Možda barbansko podrijetlo?

Aldo: To ni imalo nikakvega utjecaja. Ali Barbanci su poznati kao najbolji svirci i kantaduri na svitu. Naravno da u jenen dobren sastavu moraju biti pretežito Barbanci. Ako će biti sastav kako treba, onda u njemu moraju biti Barbanci. Claudio, Dario i pokojni Branko su se skupili 1965. I prije su skupa nastupali u drugim sastavima. Tada su s njima bili još neki koji su sada nažalost pokojni. Bruno i ja smo došli 1977.

Bruno: Na početku su se zva-

Sa proslave 45. godišnjice postojanja: Bruno, Dario, Claudio i Aldo

li Nelidi. To je bilo spartansko pleme.

Aldo: A poslije su dodali „a“, kao kolutičavi crvi, jer su se svi poženili, a kolutičavi crvi su prstenaši. Kao, to je bila fora, jer su svi imali prstenje jer su se poženili. Tako da su Anelidi bili prstenaši i prije Trke na prstenac.

• Što vas tako dugo drži skupa?

Aldo: Nema egotripova. Svi smo pretelji, nitko nikome ne pametuje. Zna se ki najbolje ništo zna. Najbolje muziku zna Bruno, jer je finija akademiju, kompoziciju i naravno da mu je neću prčkat kako da ča dela. Isto ko ča ja najbolje znan elektroniku, pa vajk spajan žice i škatule, jer to najbolje znan. Claudio najbolje kanta. Ča ču ja kantat prvi glas, kad on kanta bolje od mene. Ako si malo kalmo, popuštiš ti, popušti oni drugi.

• Kako ste proslavili 45. godišnjicu postojanja?

Aldo: Imali smo veliki koncert u pulskom kazalištu. Zahvaljujemo svima koji su nam financijski pomogli - od Županije, Grada Pule do općina koje su nam pomogle da se to održi.

• Kada ste zadnji put nastupili u Barbanu?

Aldo: To je bilo lani na poziv Edija Maružina i to na Trci na prstenac. Prije tega smo nastupali na turističkim Trkama na prstenac.

• Je li prije bilo više gaža nego danas?

Aldo: Zadovoljni smo, jer u sljedećih dvajset dan imamo osam gaža, a onda ćemo imat i jeno tri-četiri u deveten mesecu. Moglo bi i bolje. Nikad smo na lito imali 200 do 250 organiziranih nastupa. Jeno vrime smo bili profesionalci. Ja san 19 lit se bavila samo s tin, jer drugačije ne moreš. I Claudio i Branko isto.

Bruno: U Villas Rubinu smo od 1979. do 1986. lita od Uskrsa do sredine ili kraja desetoga mjeseca svirili svaki dan, bez jenega slobodnega dana. Onda Nova lita, 29. novembar, pa su bile maškarade...

Aldo: Znali smo imat i po tri svirke u jedan dan za 8. mart. Od 10 do podne za jene, od dva do četiri za druge, navečer za treće.

Bruno: Sada nema više maturalnih, nema više maškarada, još ta kriza....

Aldo: Dosta se tega promijenilo u međuvremenu. Nikad ni bilo tako puno zabave. Sada ima svega. A za bendove koji svire uživo, a mi smo jeni od tih, jer nikad u životu ni niš, a da ni uživo, zašlo iz našega razglosa, dosta su poslova uzeli ova dva i trija koji sviraju na diskete. Oni praktički ne sviraju niš, čak niki ne znaju ni kantat, ali imaju pet milijuni pjesmi na repertoaru

i odlično zarađuju. To je u skandinavskim zemljama zabranjeno. Ali mi smo u odnosu na njih 50 lit nazad.

• ***Do kada namjeravate još svirati?***

Bruno: Dok god nas ljudi zovu, mi ćemo nastupati.

Aldo: Nedavno smo svirili u Fažani, došlo je osan miljari ljudi. Fažana je bila puna. Svi stariji ča su došli, plesali su cilu večer i bili su kurenti, jer nismo dugo svirili u Fažani. Neki mladi Holanđani su nas došli piti DVD, da njin je naša muzika fenomenalna. Onda ti je drago i sviriš naprid. Ako nan budu počeli švikat, ćemo zajno frmat.

• ***Imate li u planu neki novi album?***

Aldo: Mislili smo izdati novi album, ali sada smo malo posustali. Snimili smo jenu pjesmu za 45 lit, pa smo mislili da ćemo još kakvu. Ali zasad nismo još niš napravili. Nikad nismo mi ništo puno snimali. Nekad je to bilo teško i komplikirano.

Bruno: Za snimit CD ti triba brdo vrimena, dok snimiš pjesmu, napraviš aranžman. Onda će ti se čuda šoldi dok to izdaš van. Onda bez spota to ti ne gre. Opet ko greš snimati spot, greš u nove troškove. Nikad ti se ti šoldi ne tornaju, a zgubija si vrime. Tu i tamo ništo snimati, pa da se vrti, to je u redu. Kupovna moć je takova, da nidan neće kupovati cd-e. Svi si većinom presnimavaju.

Aldo: Danas se snimaju cd-i samo kao promocija da bi se moglo dobiti koju gažu. Na cd-ima zarađuje tek nekolicina popularnih pjevača i

Anelidi su osnovani 1965. u Galižani. Najpoznatiju postavu činili su Dario Burić, Branko Milošević, Aldo Spada, Claudio Vlacci i Bruno Zahtila. Kroz sastav su još prošli Lucio Andreani, Mirko Cetinski, Božidar Gregorić, Aldo Rakić i Davor Žuljević. Od osnivanja djeluju bez prekida. Poznati su kao pravnja mnogih hrvatskih izvođača i kao vrsni zabavljači. Sudjelovali su na gotovo svim važnijim festivalima u zemlji, te nastupali u Italiji, Francuskoj i Austriji. Njihova je glazba naslijedila pop-rock izričaj 1960-ih, koji su uspješno stopili s istarskim glazbenim naslijeđem i ljubavnom tematikom. Među pjesmama se ističu Mala Keti koja im je bila prvi veći uspjeh, ali i prva singl ploča jednoga sastava iz Istre, zatim Ne reci da je svemu kraj, U konobi, Glorija, Geraldina i Tri naranče.

Diskografija: Ne reci da je svemu kraj (1979), Bila jednom ljubav jedna (1992), Lipa nan je Istra (1993., istarski melos u rahu zabavne glazbe), Anelidi su bili crnci (1996., u suradnji s Liviom Morosinom).

kompozitora. Ovi drugi od tega imaju samo da pjesma postane popularna, da se vrti na radiju, ljudima pojde za uho i onda na račun tega he zovu da kantaju na tin feštami.

• ***Koliko ste poznati van Istre?***

Aldo: Dva ili tri lita smo hodili pjevati gradičanskim Hrvatima u Austriju. Svirili smo našim ljudima u Parizu, svirili smo u Italiji, svudari po Hrvatskoj. Bili smo prateći bend velikom broju pjevača.

• ***Koja vam je omiljena pjesma i zašto?***

Bruno: Teško je to reći. To jeistočno da me pitate koje mi je od moje dice draže. Svi su ti dragi, svaki na svoj način, jer svi su tvoji.

Aldo: Teško je jenu reći jer su to sve naše pjesme. Jedan od nas he napiše, ali svi sudjelujemo u njihovom stvaranju. Naravno da kada si u temu sudjelova, da ti je draga svaka. Meni je Brunova „Nikad nećeš znati“ možda najnježnija pjesma koju san ja ikad čuja. Onda „U proljeće“ od Darija je fenomenalna pjesma. Ima ih puno.

• ***Kako to da nikad niste imali ženskog vokala?***

Aldo: Onda ne bimo trajali 45 godina. Ha-ha-ha-ha. Nikad o temu nismo pričali.

• ***Bavi li se netko od vaše djece glazbom?***

Aldo: Moj sin Alen. On svira s Masimom Savićem u bendu, s Nolom i grupom Le Mond. Svira i jazz s Kristijanom Pernićem, sad je u Areni svirija sa Šerbedžijom i ovim glumcima. Svi ga zovu, jer odlično sviri.

Bruno: Moja dica ne. Moj sin je počeo s flautom, pa da će drugo lito klarinet, pak saks. Pokle se prebacija na sport i više se ni bavija s muzikom. Dosta je da se jedan u fameji bavi glazbom. I to je previše.

ANELIDI su imali nastup na završnici prošlogodišnje Trke na prstenac u Barbanu

ZAJEDNIČKI BRAVARSKO - TOKARSKI OBRT

VIKTOR

SUTIVANAC

Gorica 9

52341 ŽMINJ

Izrađujemo:

vrata, prozore,
ograde i portune
kovano i obično,
hale, nadstrešnice,
pokrivanje i oblaganje
panelima i limom te
završna limarija.

vlasnici:

Denis Roce
gsm: 098 862 817
Dorijano Roce
gsm: 098 372 579
tel. / fax: 052/567 180
tel.: 052/567 095

LJEKARNA VALUN

depo BARBAN

RADNO VRIJEME:

ponedjeljak, srijeda i petak: od 7:30 do 15 sati
utorak i četvrtak: od 13:30 do 20 sati
subota: od 8 do 12:30 sati
telefon: (052) 393 470

nove istarske knjižare

d.o.o. za trgovinu i usluge
Pula

Školske torbe, ruksaci, pernice,
uredski materijal,
informatička oprema,
namještaj ...

Novo
je novo

DIST. CENTAR PULA, Rakovčeva 7

tel.: 052/540-806

fax: 052/541-806

PODRUŽNICA U PULI, Giardini 8

tel.: 052/218-185

fax: 052/216-039

PODRUŽNICA U PULI, Zagrebačka 23

tel./fax: 052/217-560

PODRUŽNICA U PAZINU, 25. rujna 32

tel./fax: 052/624-177

PODRUŽNICA U UMAGU, Trgovačka 4

tel./fax: 052/741-517

VELTONY d.o.o. Rabac

G.Martinuzzi 16, 52 221 Rabac

e-mail: veltony_rabac@hotmail.com

tel/fax: 052/852-693

mob: 098-723-413

proizvodnja uporabne
i dekorativne keramike

suveniri,nakit,program za ugostiteljstvo

Istarske knjižare

www.istarske-knjizare.hr

SKLADIŠTE:

Banjole, Kamik bb 541-794

PRODAVAONICE:

PULA, Laginijina 7
(IZNAD KAZALIŠTA) 223-076

PULA, Zagrebačka 4
ORIGINAL MARINES 218-631

POREČ, M.Grahalića 3 432-020

ROVINJ, Carera 9 813-283

ROVINJ, Centener 1A
ORIGINAL MARINES 219-023

BUJE, Trg J.Broza 6 772-109

LABIN, Trg L.Rudara bb 855-327

**KRUH, KOLAČI I TORTE
ZA SVE PRIGODE**

USKORO!!!

*Puljankin supermarket
u Barbanu,
u novom prostoru!!!*

BARBANCI U SVITU: MILAN DURAS iz Hrboki, 67 godina, živi u New Yorku od 1967. god.

HRBOKI SU MOJA GRUDA

Hrboki su jedno od sela Barbanštine gdje je nakon Drugog svjetskog rata jako puno mlađih ljudi otišlo u strani svijet trbuhom za kruhom. Jedan od njih je i 67-godišnji Milan Duras koji je u Ameriku otišao za svojom braćom. Odlučio se za New York gdje i danas živi.

• Zašto ste se odlučili otici u inozemstvo?

- Ne znam ča reći. Mislijan da nikad neću. Počeo san o temu razmišljati kada san završija vojsku 1964. godine. Kada sam išao za doma iz Ilirske Bistricе, na pamet mi je palo „kud i kamo sada“. Zaposlio sam se u Krapnu u Tvornici alatnih strojeva, pa sam pošao u Uljanik. U Uljaniku sam dobro zarađivao. Ali opet se pitaš „kuda, kamo, ča da se ženim“. Svi su u to doba odlazili.

• Zašto u Ameriku?

- Samo ime Amerika dovoljno govori. Moj brat poša je dva lita prije mene u Italiju, pa u Švedsku. Drugi je brat poša s njime. Našao je neku djevojku, pa je krenula za Ameriku. Pa san i ja tako jedan dan za to se odlučila. Bio sam sam, mlađ. Tada san ima 24 lita. To je bilo 1967. godine. U roku od tri-četiri godine u inozemstvo smo pošli tri brata i jedna sestra. Sve jedan za drugim. Jedan je brat iša u Švedsku, a nas troje u Ameriku, u New York.

• Kako ste se odlučili otici upravo u New York?

- Moj sada pokojni brat Mario promjenjena je Švedsku za Ameriku. Tamo je našao curu, današnju ženu i poša je u Cleveland. A njegova žena je pošla u New York. Onda je on iz Cleveland preselio u New York. Zato sam se i ja odlučila za taj grad, kao i dosta Hrbočani poslje nas. Tu smo nastavili život. Prije nego sam doša u New York, išlo se u Italiju di si bija u logoru, dok ne dobiješ papire. Bio sam u Italiji nekih šest mjeseci, a poslje toga direktno u New York. Danas živim u Long Islandu.

• Je li Vam bio šok iz jedne tako male sredine, kao što su Hrboki ili Pula, doći u velegrad poput New Yorka?

- Mi smo takvi ljudi. Nema prepreke koju nećemo prebroditi. Ti moraš samo naprid. Ima onih koji su se vratili kući, ili koji su pošli sa živcima. Ali općenito, prepreke smo savladavali. Ako negdje nešto ne ide, moraš to promjeniti. Mi smo dobri radnici i poznato je

to svijetu. Kada bi te uzeli, znali su da će od tebe dobiti sedam sati efektivnog posla, što nije slučaj s Amerikancima ili Španjolcima.

• Kako ste se snašli u novoj zemlji?

- Nije bilo lako. Ne znam ni kako

sve to objasniti. Teško je bilo. „Ostajte ovdje, sunce tuđeg neba neće vas grijati ko što vas ovo grijije“, napisao je u jednoj pjesmi Alekša Šantić. Tako smo se mi našli tamo. Da je puno ljudi imalo novaca za putnu kartu za vratiti se nazad, možda bi se bilo i vratilo. Uglavnom, bilo je dosta naših ljudi. Nešto si se snašao s talijanskim, nešto s našim. I tako si gurao. Počeo sam raditi u tvornici na montaži nekih strojeva za tiskanje. Radio sam to par godina. To su sve tvornice koje su na burzi i kada netko digne novac, onda tvornica ostane na suho i ti izgubiš posao. To se i nama desilo. Onda sam radio kao pitor od sedamdesete do osamdesete. Poslje san poša u restoran kao konobar. Radio sam i u mehanici par godina. U restoranu sam se zadržavao do danas. Još uvijek tamo radim. Inače u penziji sam, ali radim jer su troškovi života veliki. Radit ću dok me zdravljem bude pratilo. Moj sin je rekao „pa vi people, vi ste genius“. Kako smo mi sve to naučili, elektriku, stolariju?! Siromaština te naučila sve to. Sve je prepreke trebalo savladati. Oženio sam se sedamdesete. Supruga mi je isto iz Istre, iz Labinštine. Imam troje djece Antona, Eduarda i Emily. Sada su svi poženjeni. Imam pet unuka i jedan je na putu.

• Dolaze li vaša djeca u Hrboke?

- Dolaze. Emily dolazi najviše. Tu su bili svi 1998. godine. Nevjesta je bila lani s dva unuka.

• Znaju li vaši unuci hrvatski?

- Razumiju, ali ne govore. Poneku riječ, ako moraju. Uvijek su zajedno i kad dođu u Hrboke tu su s dvoje rođaka koji s njima govore engleski.

• Kako je vama bilo naučiti engleski?

- Više-manje tamo si se družio s našim ljudima u istarskom klubu. Počeo si nešto pričat talijanski, pa onda polako i engleski. Mada engleski nikad neću u potpunosti naučiti. Ne govorim pravilno, jer nikad nisam išao u školu, ali snašao sam se.

• Koliko se tamo druže naši ljudi?

- Ja se osobno družim s našima u Istra Clubu. Posebno nedjeljom tamo idem igrati briškulu. Tu je pet-šest puta godišnje ples i zabava. Ja sam uvijek bio prisutan. Neki ne dolaze u klub, pa ih onda vidiš samo na sprovodima i svadbama. Mlađe generacije ne dolaze, oni su se privikli na život tamo i postali su Amerikanci. Zanima me kada budu došli na naše godine, da li će onda prihvati starije. Ima desetak istarskih klubova, ali nemaju svoje prostore, kao Istra i Rudar. Bilo bi dobro da se svi ujedinimo u jedan klub. Ovako se sve to rasprši. Kada bi klub bio veći, mislim da bi i djeca više dolazila.

• Koliko često dolazite u Hrboke? Da li vam nedostaju?

- Fale mi, jer kad dolazim, onda dolazim u Viškoviće, otkud je moja žena, jer ovdje nemam gdje boraviti, iako tu imam komad kuće. Ali, meni je ovdje rodna gruda. Ja patim za ovdje. Ali da ću se ikad vratiti, ne vjerujem. Mada puno puta mislim na to kako sam ostavio sve, majku, braću i poša u svijet. Sad tamo imam pet unučadi i svu familiju. I da sve tamo ostavim i da se vratim? Onda si kažem: „Samo ako moram“. Djeca zasad nisu toliko zainteresirana. Da su oni zainteresirani, onda bih doša i dolazio bih češće. Inače, ovo mi je treća godina za redom da sam tu. Prije sam dolazio svake dve-tri godine.

• Da možete vratiti vrijeme, biste li sad otišli u inozemstvo?

- Uvijek rečen da ne bih više poša iston stopon. Nipošto više ne bih ponovno proša sve ovo ča san pasa.

BARBANCI U SVITU: KORADO BAŠANIĆ iz Barbana, 78 godina, živi u Torinu

LIP JE DOJT NA STARINU

Sedamdesetosmogodišnji Barbanc Korado Bašanić u Italiji živi već četrdeset i pet godina. Otišao je sa cijelom obitelju u Torino i tamo zauvijek ostao. Danas dolazi u rodni kraj jednom godišnje na starinu, ali dom mu je u susjednoj Italiji, gdje mu je sin i unučad. Nije on jedini koji je iz njegove obitelji otišao u svijet za boljim u ono doba. I njegova se sestra odlučila za isto i završila je u Miljanu, dok je na starini ostao samo brat.

• Zašto ste otišli iz Barbana u Italiju?

- Ima san želje poj još dalje od Italije i prije nego san se uženija. Stija san poj ča još kada san ima 15 let, zajno pokle rata, jer su mi Nijemci oca uzeli 1944. Reka san materi „homo ča“, ali ona je rekla ne. Tu nismo imali niš, nismo imali kampanje ni niš. U jenoj hiži živili smo ja, sestra, brat, zrmana i nona. Bilo nas je šest, a ni bilo ča isti. Mora si poj delat tuđu kampanju ili u Rašu. Ja san poša delati na Štalije. Tek z 15 let san počeja govoriti po našu, prije san govorija samo talijanski. Ali poša

san ča tek kašnije. Tada san ima 33 leta. Bija san uženjen u Bale i ima san dvoje dice rođene u Puli. Pokle mi je jeno dite umrlo. Ja, žena i sin, ki je onda ima pet let, išli smo skupa vidit našu rodbinu u Torino. Kad smo stigli tamo, su nas pitali da zašto ćemo se tornati doma, kada nan je tu bolje. Ni onda bilo loše ni tu, jer san dela u Raši kao mehaničar smjene. Mat mi je rekla da san munjen i da ča ču poj ča. Kada smo došli tamo, smo pasali misec dan i onda smo tamo ustali.

• Kako ste se snašli u novoj sredini?

- Jeno dvajset dan smo bili poli tete. I zajno san pronaša prijatelje i u roku od dvajset dan san ima i stan i posao. Sve je pošlo brzo. Bog bogova, kako bimo rekli. Tamo san dela u jenoj tvornici kadi san ima raspoređenje prema potrebi. Dela san na mašini ka je delala cijevi za hladnjake od makine. Ja san dela svake vrste tih cijevi. Delali smo za Fiat, Alfa Romeo i Lanciu, ali i za traktore i sve, ovisno o narudžbi. Tamo san bija do penzije. Supruga ni delala. Bila je

gospodarica u hiži, spremala je, kuhalia i čuvala dicu.

• Koliko često ste se vraćali u Barban?

- Prvi put smo morali čekati da nan naprave sve dokumente. Čin su nan to učinili, zajno smo došli. Onda je put jako dugo traja. Hodili smo z vlakon i od Trsta do ovama se došlo s kurijeron. Većinom smo hodili u Bale poli rodbine od moje žene, jer u Barbanu ni bilo mesta. Skoro svake godine bimo bili došli za pasati vrime. Pokle se žena ubolila. Budući da je morala hoditi na terapije, 15 lit nismo uopće dolazili. Ona je umrla prije četiri leta i pol i pokle tega svako leto san tu u Barbanu. Buden u hiži od sestre i kakav misec pasivan tu. U Barbanu ču ustati kako me bude služilo zdravlje. Ni rečeno, forši misec, forši dva.

• Imate li želju zauvijek se vratiti u Barban?

- Ne. Dojden jer mi je drago doj. Tamo kadi imas dicu ti je dom. A tamo mi je usta sin ki ima dvoje dice.

BARBANCI U ZAGREBU: SANDRA VITALJIĆ, docent, izvanredni profesorica i pročelnica Katedre za fotografiju Akademije dramske umjetnost u Zagrebu, fotografkinja rodom iz Grabri

KORIJENOM BARBANKA IZ GRABRI

Vjerojatno malo tko zna da poznata hrvatska fotografkinja Sandra Vitaljić vuče svoje korijene iz Barbanštine. Ovoj Barbanki, sa stalnom zagrebačkom adresom, majka je iz Grabri, a otac joj je pokojni Franko Vitaljić, koji je kao nastavnik tjelesnog odgoja u OŠ Barban službovao čitav radni vijek, a u Barbanu je živio do kraja života.

Sandra, koja je rođena 1972. godine, svoj je životni put preusmjerila čim je nakon srednje škole u Puli, gdje je pohađala CUO Branko Semelić, kulturološki smjer, upisala Umjetničku akademiju, Fakultet za film i televiziju (FAMU) u Pragu. Na toj je akademiji magistrirala fotografiju 1996. godine, a nakon toga apsolvirala doktorski studij iz povijesti i teorije fotografije. Danas je zaposlena kao izvanredni profesor na Odsjeku snimanja Akademije dramske umjetnosti u Zagrebu, kao pročelnica Katedre za fotografiju. Članica je Hrvatske udruge likovnih

umjetnika primijenjenih umjetnosti i Hrvatskog društva likovnih umjetnika. Njeni radovi nalaze se u stalnom postavu Moderne galerije u Zagrebu i zbirci Muzeja moderne i suvremene umjetnosti u Rijeci. Dobitnica je i Arts Link stipendije 1997., u okviru koje je dva mjeseca provela u New Yorku i San Franciscu, u Centru za fotografiju Ansel Andams gdje je radila na seriji urbanih pejzaža.

• Kako da ste se odlučili studirati fotografiju i što vam je taj životni put dosad donio?

- Moje fotografsko putovanje započelo je vrlo davno, u prvom razredu srednje škole. Odmah sam znala da je fotografija moj životni izbor. Nisam znala kamo će me taj put odvesti, no jedan od razloga, zašto sam vrlo zadovoljna svojim izborom, je taj što mi bavljenje fotografijom omogućuje da stalno radim nešto novo, a ostajem unutar istog medija. I stalno učim, to je vrlo važno.

• Zašto studij u Češkoj?

- U Hrvatskoj nije bilo studija fotografije, pa sam odlučila pokušati u Češkoj koja ima jaku tradiciju, a bila je mnogo jeftinija od zapadnih zemalja.

• Koliko je fotografija kod nas priznata i kakva je egzistencija fotografa kod nas?

- Fotografija je kod nas na niskom nivou, zaostajemo dobrih 20 godina za trendovima u svijetu. Mediji promoviraju estradiziranu verziju fotografije, pa nam se i publika sporo educira.

• Je li danas posao fotografa uopće isplativ i u kojoj branši najviše?

- Najunosniji je posao reklamnog fotografa, no sa recesijom i to je tržište jako nastradal. Mnogo je fotografa u redakcijama dobilo otake, a nikakav sindikat ih ne štiti. Naši fotografi trenutno razmišljaju o preživljavanju, a ne o estetskim dosezima svojih fotografija.

• Koje preporuke dajete svojim mladim kolegama na fakultetu?

- Trudim se u njima probuditi kreativnost bez obzira kojom će se vrstom fotografije kasnije baviti. Nastojim im prenijeti svoj entuzijazam, usprkos teškom stanju na tržištu.

• Koje fotografije posebno cijenite i zašto? Koje istarske i zašto?

- Ima mnogo fotografa koje cijenim, no nema smisla nabrajati.

• Koliko tržište danas cjeni i

Činjenica da je Sandra Vitaljić završila s odličnim uspjehom studij fotografije na FAMU u Pragu, jedne od najglasovitijih visokoškolskih ustanova te vrste u svijetu, dovoljno govori sama za sebe. Od povratka iz Praga 1996. godine Sandra Vitaljić djeluje u Zagrebu kao novinski, reklamni i umjetnički fotograf. Permanentno je prisutna u kulturnoj javnosti mnoštvom svojih radova, izložbi, publiciranih portfolija, kazališne fotografije, pa sve do novinske fotografije i naručenih reklamnih radova. O njezinim radovima dosad je napisan i objavljen i priličan broj bibliografskih jedinica, koje su sadržajem uglavnom analize i kritički prikazi. Vrlo su zapaženi njezini crno-bijeli radovi, u kojima tehnički i estetski bravurozno koristi i uvjete fotografskog ateljea, ali i prirodnog okruženja. U reportažnoj fotografiji na iznimno uspješan način spaja emocionalne dojmove s više kontinenata.

Umjetnički i profesionalni rad Sandre Vitaljić prepoznat je i izvan hrvatskih granica, o čemu svjedoče brojna međunarodna i inozemna izlaganja. Njezina međunarodna karijera podržana je i praćenjem suvremenih tehničkih tekovina, što je vidljivo u sjajnom korištenju fotografске tehnike, ali i internetskog okruženja, o čemu svjedoči i ugledna nagrada za iznimno kvalitetan website.

plaća dobru fotografiju? Za koliko ste najviše uspjeli prodati svoju fotografiju?

- Naše tržište slabo plaća fotografiju, pogotovo fotografiju kao umjetničko djelo. Ne postoji tržište umjetničkom fotografijom i za to nam je jako teško financirati svoje umjetničke projekte. U svijetu je najviša cijena ikada postignuta za fotografiju viša od tri milijuna dolara. Ja svoje fotografije prodajem za mnogo, mnogo manju cijenu, no kupaca u Hrvatskoj nema. Najviše iznose dobila sam za reklamne fotografije napravljene po narudžbi, tj. za otkup prava za korištenje u reklamne svrhe.

• Je li nekad zanat fotografa bio zahtjevniji u odnosu na danas digitalizirano doba?

- U 19. stoljeću fotograf je morao poznavati i kemiju i optiku i likovnu umjetnost, a danas se sve čini mnogo jednostavnije. No, također treba uložiti mnogo truda i znanja da biste iskočili iz mase. Danas je tamnu komoru zamjenila svijetla komora tj. soba s kompjuterom, skenerom i printerom.

• Kako financirate svoje projekte i izložbe?

- Jako teško. Posljednji sam projekt financirala od honorara za reklamne poslove, no to više gotovo uopće ne radim, pa je moj sljedeći projekt upitan. Pokušat ću aplicirati na natječaje grada, županije i ministarstva i nadati se da ću barem nešto dobiti. Morat ću se odricati mnogih drugih stvari da bih isfinancirala umjetnički projekt.

• Koji su vam planovi za budućnost u kreativnom i poslovnom smislu?

- Trenutno sam posvećena radu na doktoratu i to mi je prioritet. Željela bih nastaviti rad na projektu "Neplodna tla" i objaviti ga u obliku knjige. Osim toga imam nekoliko projekata u planu, između ostalog i seriju fotografija vezanih za El Shatt, mjesto rođenja mog pokojnog oca.

• Koliko ste povezani s rodnim krajem i je li se on našao u fokusu vašeg fotoaparata?

- Povezana jesam sa Istrom i često dolazim u Pulu. Planiram nastaviti snimati neke lokacije za "Neplodna tla" u Istri. Imam ideje za još neka snimanja, no u glavnom me ne zanima klasičan turistički kičasti pristup.

• Na koju ste svoju fotografiju najponosniji i zašto?

- Ne mogu istaknuti ni jednu svoju fotografiju pojedinačno, no trenutno sam okupirana serijom "Neplodna tla" i mislim da je to najobiljniji i najsveobuhvatniji projekt do sada. Nije još završen i imam još puno raditi na njemu, no označio je za mene prekretnicu u mom radu za koju sam se dugo spremala.

• Kako komentirate fotografije koje se svaki dan pojavljuju u dnevним novinama i njihovu kvalitetu? Jesmo li dorasli stranim medijima u tom smislu?

- Po meni je najveći problem u urednicima koji imaju prenisku vizualnu kulturu. Njihov odabir je ono što kreira standard, a toj su ulozi svi odreda nedorasli. Imamo kvalitetnih fotografa, no utopljeni su u masi prosječnosti. Pozicija "picture editora" kod nas ne postoji, a vani su to izuzetni ljudi koji kreiraju izgled novina i stvaraju fotografske zvijezde.

O PETRU STANKOVIĆU: PETAR STRČIĆ, hrvatski povjesničar i akademik iz Rijeke

MONOGRAFIJA BARBANSKOG VELIKANA

Petar Strčić, poznati hrvatski povjesničar i akademik, arhivist, ugledni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, upravitelj njezina Arhiva, znanstveni i arhivski savjetnik, već duže vrijeme priprema knjigu o životu i djelu jednog od najpoznatijih Barbanaca, svestranog kanonika i povjesničara Petra Stankovića. Knjiga će uskoro izaći u tisku pulske izdavačke kuće Žakan Juri, a trebala bi biti prava mala poslastica za ljubitelje povijesti.

• Čime vas je privukao barbanski kanonik Petar Stanković da ste o njemu počeli pisati i istraživati njegov životni put i djelo?

- Poviješću Zapadne Hrvatske, dakle, Istre, Kvarnerskoga primorja i Gorskoga kotara, Like i Gacke, počeo sam se sistematski baviti 1959. godine. Tada su me u Vrbovnik na otoku Krku poslali moj profesor povijesti na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, dr. sc. Jaroslav Šidak i direktor Arhiva Hrvatske, dr. sc. Bernard Stulli. Trebao sam doslovce „prekopati“ neistraženu veoma veliku rukopisnu ostavštinu dr. Dinka Vitezića, uz porečko-pulskega biskupa Dobrilu te svećenika i književnika Mata Bastiana iz Kastavštine, vođe prve generacije hrvatskih narodnih preporoditelja Istre i kvarnerskih otoka. O djelu te generacije od početka 19. st. do 80-ih godina toga vijeka imam doktorat znanosti. U Vitezićevoj rukopisnoj ostavšтини te veoma velikoj knjižnici, koju su on i njegov brat krčki biskup ostavili zavičajnome Vrbovniku, našao sam i prve podrobniye obavijesti o dotad meni nepoznatome Stankoviću. I, naravno, njegov zaista intrigantni životopis odmah me privukao toliko snažno da sam s vremenom skupio toliko mnogo novih podataka koji su mi bili osnova za izradu dvije oveće rasprave. Objavio sam ih 1974. god. u riječkome časopisu „Dometi“ te u pulskome „Istra“ u dva nastavka. Sadržaje ta dva opsežna članka o Stankoviću tako visoko su ocjenili profesori Filozofskoga fakulteta u Zagrebu da su ih prihvatali kao magistersku radnju pa sam mogao i bez magisterija prijaviti doktorat. Objavio sam sljedeće 1975. god. u zagrebačkome „Historijskom zborniku“ i manji prilog o Stankovićevoj ostavšтинici, a na njega sam se osvrtao i u drugim radovima, pa i u onima s publicističkom namjenom.

**• Kako ste tek sada došli do od-
luke o tiskanju knjige?**

- Došlo je vrijeme da na jednom mjestu saberem rezultate mojih dalnjih istraživanja, pa mi je iznenadni prijedlog voditelja nakladničke kuće „Žakan Juri“ u Puli Alda Klimana da sve moje ranije i novije rezultate istraživanja objavi u zasebnoj knjizi, odlično došao. S obzirom na brojne obvezе u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti i drugdje, te na napor pri izradi moje knjige „Leksikon Frankopana“ te više drugih rasprava i članaka, neko vrijeme sam se kolebao. Ali, pregledavši brojne fascikle

Stankoviću?

- Osnovicu čine, dakako, navedena dva moja priloga, objavljena 1974. god. u „Istri“ i „Dometima“ te moja magistrska radnja. Ali, naravno, ne idem u obično preštampavanje i u obično drugo izdanje ta dva priloga, već sam ih veoma podrobno nadopunio rezultatima istraživanja od 1974. god. do danas i proučavanjem druge građe te ponovnim čitanjem svih Stankovićevih objavljenih knjiga i drugih radova. Naravno, i sve meni poznate i dostupne literature. To je moj znanstveni prilog historiografiji Istre o životu i djelu svećenika, čak i kanonika katoličke crkve, Hrvata Petra Stankovića rođenoga u Barbanu 24. veljače 1771. godine, u doba vladavine Mletačke Republike. Preminuo je 12. rujna 1852. god. također u svome Barbanu, ali kao Talijan Pietro Stancovich. S obzirom na to da je Barban s ostalom Istrom tada pripadao austrijskom dijelu Habsburške Monarhije, Stanković se neko vrijeme nazivao i njemačkim imenom i prezimenom – Peter Stancowik.

**• Kako opisujete Stan-
kovića u svojoj knjizi?**

- Na stranu podilaženje toga Hrvata veoma moćnim vladajućim strukturama u Istri i bilo za koga da se nacionalno deklarirao, taj Barbanac Stanković/Stancovich/Stancowik (a možda se za francuske okupacije Istre proglašavao Francuzom!), bio je i ostao jedan od najvećih, najznamenitijih i najzaslužnijih polihistora, veoma plodnih pisaca, djelatnika i na drugim područjima života, pa i kao izumitelj tada modernih poljoprivrednih sredstava. Takvim ga velikanom prikazujem, prihvaćam i ocjenjujem u ovoj svojoj monografiji, jednoj od više desetaka mojih knjiga. Odbijao sam i odbijam sudjelovati u nacionalističkim prepucavanjima o tome koje je narodnosti taj Barbanac. Bitno je što je uradio i što nam je ostavio, bitna su njegova objavljena i druga djela, bitna je i njegova ogromna knjižnica s mnoštvom raritetnih izdanja. S obzirom na veoma zanimljiv put toga Barbanca, poznatoga, ali ne baš znatno kako bi trebalo, i u internacionalnim razmjerima, kao što je malo tko među Istranima, uvjeren sam da će biti znatan broj čitatelja koji će u ruke uzeti ovu moju najnoviju knjigu upravo o tom velikanu.

s materijalima koje imam prikupljene o Stankoviću, konačno sam prihvatio ljubazni prijedlog iz Pule. I, eto, knjiga je pred izlaskom iz tiska.

• Kakva je konceptcija knjige o

Akademik Strčić diplomirao i doktorirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Bio je ravnatelj Arhiva Hrvatske, posljednji predsjednik Saveza arhivista SFR Jugoslavije, glavni urednik niza zbornika, urednik i koautor prve sinteze „Povijesti Rijeke“ na hrvatskom jeziku. Predsjednik je „Povijesnog društva Rijeka“, „Povijesnog društva otoka Krka“ i Čakavskoga sabora, bio je i predsjednik „Društva za hrvatsku povjesnicu“, a član je i sličnog društva u Sloveniji. Profesor je na fakultetima u Rijeci, Puli i Zagrebu. Autor je tridesetak knjiga i brojnih članaka od kojih je najveći dio vezan za povijest zapadnog dijela Hrvatske. Tri puta je dobio nagradu Grada Rijeke te nagrade Grada Krka i Pazina.

SJEĆANJA NA DRUGI SVJETSKI RAT: DANICA MARČETA iz Borinići, rođena na Punteri, 73 godine

GRANATE SU PADALE SPOD PUNTERE

Polaganje vijenaca na spomenike poginulima u Drugom svjetskom ratu uvek budi neka tužna i davna sjećanja na teška vremena rata i pojedine sudbine. Tako je bio slučaj i ove godine, kada su se vijenci polagali na centralnom spomeniku svim poginulima na Barbanštini na raskrižju za selo Hrboki. Danica Marčeta, rođena Kuhar, sada udana u Boriniće, a nekad sa stalnom adresom na Punteri, prisjetila se kako je ona proživjela te teške dane, kada je bila tek sedmogodišnja djevojčica. Kaže da su tada u Punteri bile samo žene, djeca i stariji muškarci koji su imali potvrde da se bave poljoprivredom. Svi mladi otišli su u partizane, a iz rata i koncentracionih logora u Punteru se nije vratilo njih 28. Bez obzira što je od onda prošlo 66 godina, još se svega sjeća, kao da se desilo jučer, posebno borbe koja se vodila između partizana i fašista upravo na mjestu gdje se danas nalazi spomenik na Bristovcu.

• Što se dogodilo na tom mjestu gdje je danas spomenik prije 66 godina? Što ste Vi tada tamo radili?

- To je bilo 1944. lita. Bilo je lito dan prije oslobođenja. Ne sjećan se ko je bija peti ili šesti mjesec. Tu su partizani stavili barikade, jer je neprijateljska kolona iz Pule tribala poj za Labin. Partizani su čekali s one druge strane spod zida. Kad su fašisti došli, morali su micati barikade da bi mogli pasat za Labin. I oni put su he partizani napali. Moj je brat tamo blizu čuva krave, a ja san mu donesla ručenje. Ja san onda imala skoro sedan lit, a brat osan. Nikad su sva dica čuvala ovce i krave. Samo kada si počeja hodit malo bolje, dali bi ti palicu i to bi ti bila glavna igračka. Brat mi je jušto počeja ist, kada su počeli letit metki zgor nas. Bili smo baš u ten pravcu kadi su Nemci hitali. Malo smo bili u jednoj strani. Blizu je bija jedan potok. Ušli smo u njega i smo se skrili uzad jenega duba. I tu je on malo ija, kada su malo dalje od nas pogodili jenu kravu. Ne našu, nego od suseda.

• Kako ste se Vi i brat izvukli iz te situacije?

- I onda smo čekali i čekali, a to je bilo sve jače i jače. Onda smo počeli puhati prema doma, ali ne po putu, nego uzad korun i zidi. Pošli smo u suprotni pravcu da bimo došli malo iza sela, tako da nas brdo zaštititi. Na kolini smo došli puzeći doma živi i zdravi, fala Bogu, a bili smo daleko jeno kilometar od hiže. A na drugi kraj pokojna mat nas je pošla

iskat. I ona je opet pazuć pošla, ali smo se mimošli. Kada je došla tamo, nas ni našla pa se tornala doma. Bili smo mali, ali smo se znali čuvat. Dica se znaju čuvat. Danas onakovo dite u hiži nidan ne bi samo puštija, a kamoli poli ovac i krav u stranah.

• Kako je na kraju završila ta bitka?

- Nemci su pokle bitke hodili iščać okolo da bi našli kadi ranjene i mrtve partizane. I onda su našli trag od krvi od krave ku su bili zadili. A nju su susedi pošli dopeljat doma. Peljali su je na voz i kako je krv kapala, puštala je trag sve do sela. Oni su po tragu od krvi došli valje u Punteru. Vajk je bila straža oko sela i niki je rekla „Nemci gredu“. Svi smo ušli u stran u jenu pećinu i tamo smo spali cilu noć. Kad su vidili da je krv puštala krava, pošli su ča. U toj je borbi poginula moj prvi sused.

• Sjećate li se još uvijek straha koji ste tada proživjeli?

- Mi smo bili već na sve naučeni. U početku je bilo najteže, jer su fašisti svaki dan hodili u selo poli nas i skupljali dicu i žene, jer muških ni bilo, i imali su puške uperene u nas. Sve bi nas u jedan korat bili pokupili. Svega je bilo. Već smo se bili navadili na strah. Moraš se prilagoditi onemu ča je. Ni bilo lako, a trajalo je predugo. Dva lita.

• Sjećate li se razdoblja kada je na Punteri bila njemačka protuavionska artiljerija? Koje uspomene imate iz tog doba?

- To je bilo pokle onega napada na Bristovcu i Nemci su u Punteri na toj

protuavionskoj artiljeriji ustali sve do kraja rata. Onda je na Bršći bija njihov brod Italija ki su Englezi i Amerikanci vajk bombardirali. Nemci su došli na Punteru, jer njin je to bilo napogodnije mesto za he gađat i tu su u strani postavili šest velikih topi i šest velikih mitraljezi. Još su tamo velike škulje. Na ti su brod hodile naše žene iz sela po ulje i soli, jer tega ni bilo. U zamjenu su njih nosile jaja i ono ča su imale doma. Dva dana prije nego ča su ga bombardirali, moja je mat hodila po ulje na ti brod. Prije tega svaki bi dan avioni došli bombardirat. Granata bi padale tamo spod našega sela, ali najviše na labinski kraj. Ali od ovih ča su mitraljali u avione, stalno su padali komadi želiza od granata ke su se raspadele. A mi smo dica u toj strani čuvali ovce i svadari smo morali imati ništa načinjeno da skrijemo glavu da nan ča na nju ne padne. Navadili smo se na takovu situaciju. Bižali smo i skrivali se kadi je bila kakova manja pećina. Pećine su bile male samo toliko da moreš glavu skrit, to drugo ko bi palo na tebe, ni bilo tako strašno. Uglavnon, fala Bogu, nidan ni nastrada, ali pod tin pristikon smo bili vajk. A ovce smo morali zagnat i čuvat, bez obzira ča pada z neba. I jedan avion je pa tamo u strane i jedan poli Štalij. Još to vidin kako da je bilo učer. Mi smo kumpir sadili. Ja san bila z pokojnin ocen i materon. Kad su ga pogodili, u plamiku se je vrtija kako kamik kad hitiš.

• Da li je netko od vaše obitelji poginuo u ratu?

- Meni su dida ubili. Otac mi je bija u Odboru sela. Fašisti su imali, valjda je bila nika špija, popisane sve Odbore i na ten popisu je bija i moj tac. A did je imao isto ime kako i tac. I onda su došli i pitali za Kuhara Matu. Tac je bija u tezi, se je skrija, a did je bija u hiži. Uzeli su dida. Pogledali su svo selo, sve su našli, a moga oca nisu pošli iskat, jer su uzeli moga dida umisto njega. I dida su strejljali. Kada su shvatili da su imali krivega, svaki dan su nan hižu pretresali da bi našli oca. Ni bilo dana dana da nisu došli. Uzimali bi si bili vino, donesli su si boce, zvadili bi čep iz bačve i točili bez lijaka. Po bi teklo po konobi, po u bocu. I to su svaki dan delali. Samo ja i pokojna baba smo bile doma. Mat bi se bila pošla skrit. Tac ni smija biti doma nikad. On je većinom bija u Trlji po danu, kadi su imali te sastanke. Bijalje i u bunkeru blizu Spomenika. Kako je bija u Odboru sela, poli njega su dohažali glavni organizatori ustanka. Domišljani se da je poli

nas je vajk bila Matika, Zvane Črnja, pa niki Ranko. Ne znan kako mu je bilo ime, jer mu je to bilo partizansko.

• *Jeste li vi osobno imali neka neugodna iskustva s fašistima?*

- Znan da su jedanput, kada san ovce dognala doma, došli fašisti poli nas. Baba mi je prontala kafe i mliko. Sanila za bankon na nogah. Nikad ne zabin. Ja gren pomalo, a jedan je doša poli mene i pita me je „Kadi ti je tata? Kadi ti je tata?“. Pala san pod banak i počela plakat. Baba ni imala strah od njih i rekla mu je „Vrag ti sriću pojija, ćeš mi puštiti

malu na miru“. To su bili domaći fašisti. Bilo he je iz Marčane, Vodnjana, Brguda, Savićente, od svakud. Bilo je i Talijani, ali većinon naši. Bili su jako poredni i vajk su skupljali dicu, žene, nemoćne i starce. Niki he ne žali. Možda ni pravedno da se he je poništio bez suda, ali zaslužili su.

• *A Nijemci? Kako su se oni ponašali prema Puntercima?*

- A Nemci, ki su bili tu u protuavionskoj artiljeriji, nisu dirali ninega i na niki način su štitili selo. Njih su zanimali samo avioni. Jedino smo imali obvezu svaku večer dat njin po dva, tri

jaja. Po svih hižah su hodili he skupljat. Domišljan se da je jedanput moj pokojni otac bila doma, baš je doša ti hip. Jedan je Nemac doša iskati ta jaja, ga je pogleda i niš ni reka. Pita je za jaja i poša ča. Jedanput su anke došli iz Velikega Vrha, tamo su valjda imali konjušnicu, za konje seno uzimat. Nakrgali su kamione sena od ljudi. A ako ti uzmu seno, nimaš pokle z čin krmit blago. I niki je poša iskat komandanta protuavionske artiljerije na Punteri. Komandant je doša i he je činija sve raskrgat i su pošli z praznih kamioni nazad.

POZNATI BARBANCI: DRAGO DRAGUZET, svirač i izrađivač istarskih narodnih instrumenata, čakavski pjesnik, živi u Ližnjanu

DOMA JE NA BARBANŠĆINI

Rijetko da netko u Istri tko voli tradicijski folklorni izričaj, ne zna za ime Draga Draguzeta. Riječ je o svestranom sviraču istarskih tradicijskih glazbala, učitelju koji je mnoge mlade naraštaje naučio svirati upravo na tim instrumentima, koje i sam izrađuje, te pjesniku čakavskog izričaja. Samo prezime mu otkriva barbansko podrijetlo, iako tamo ne živi već godinama. Još kao dijete s roditeljima je preselio u Ližnjan, pa u Pulu. Danas kaže da „živi u Ližnjanu, a da je sta u Puli, te da kad podje doma, ode na Barbanšćinu“.

• *Iz kojeg sela Barbanštine potječete?*

- Mat mi je iz Rojniči, a tac iz Jurićev Kala. Ja bih onda triba bit na po puta, a to bi tribali bit Draguzeti. Tac mi je porijeklom iz Draguzeti. Kad su se Draguzeti dilili, Jurić je dobija kus zemlje kadi je kal, tako da je po temu Jurićev Kal dobija ime. Draga su mi oba sela, kako he violin i za oba rečen da su mi doma. Teta od matere se je uženila u Ližnjan i materi je dala hižu, tako da smo mi s Barbanšćine 1954. leta preselili u Ližnjan. Tri leta san onda ima. Iz razdoblja dok smo stali u Jurićeven Kalu domišljan se kako je mat nosila drva na životu i kako je jedan brek skoka na jenu lesu i prenuja me. Kad san materi to reka, rekla mi je da san onda ima leto i pol. Iz Ližnjana smo

pošli u Pulu šezdesetoga leta. Pokle san bija dosta u Rojnići. Tamo me teta peljala na Brižak kadi je oni stari hrast od

petsto i više let. Tamo je zna biti ples. Tako da san ja od malih nog hodija na ples. Ča ćeš vraga čekat da ustaraš, kad moreš zajno. Od tud se domišljan tih plesi, svirci i svirkli.

• *Znači već od tog razdoblja počinje Vaša ljubav prema folkloru?*

- Iz tega razdoblja je najviše tega ča se domišljan. Isto tako, dok smo stali u Ližnjanu ljudi su vajk govorili da se iz naše hiže čulo kako se kanta. Bilo je niko drugo življjenje. Nikad je bilo više ljudi, danas su to samo niki ki imaju dvi noge i sliče na ljudе.

• *Otkud Vama dar za glazbu?*

- I tac i mat su kantali. I brati od matere su bili jako nadareni. Ujac Paškvalin je jako dobro plesa. Jedanput san njega i ujnu vidija kako su plesali balon na banku. Treći brat od matere je više nagnja pjevanju. Zna je jako puno našega pjevanja. Ujac i tetac Ive Percić ili Ive z lokve, kako mu je bija nadimak, je bija stari svat, vajk je bija za učinit komediju. Moja mat, Fuma Barbanka, kako su je zvali u Ližnjanu, ona je bila poznata po temu da je dobro pjevala. Ali svirija ni nidan. Svirija je jedino jedan tetac od oca ki je bija u Sutivancu.

• *Kada ste Vi počeli pjevati i svirati?*

- Od malih nog. Normalno ne moreš bit u takovoj fameji i ne pjevat. A sviriti san počeo tek z 27 let. Onda san prvi puti ima mih u rukah. Ne da nis svirija, nego ga nis ima u rukah. Dela san z jenin čovikon na Verudeli u turizmu, a njigov sin je plesa u folkloru, u OKUD-u Istra. Tako smo razgovarali i reka je da imaju problema i da njin ni-

ma ki svirit na probah. Pokle se OKUD Istra raspa i to je preuzeila Omladinska zadruga 1978. To je onda bila Klub mladih stvaralača. Onda je ona bila velika konkurenca KUD-u Uljanik za koji san nastupa dvajset let. Po potrebi san nastupa i z drugima.

• Kada ste naučili svirati naše izvorne instrumente?

- Još nisan naučija do kraja he svirit. Jer naučit svirit jedan instrument je jako teško. Prvo san 1972. naučija svirat vijolin. Bija san na takoven delu, da kada je bilo grdo vrime, nis ima ča delat i onda san to naučija. I stija san naučit niki naši instrument, bilo koji. Pokle san počeja svirat orgulje u pulskoj katedrali. Tamo je svećenik bio profesor glazbe ki me je podučija. Kada san svirija ovin plesaćima na klaviru, rekl su da nimaju mišničara. Pa san njin reka neka nabave neke mišnice, pa san dobija mih. Sam san naučija ga svirit po sluhu. Tu mi je pomogla istrijanska tvrđavost. Tribalo mi je dva miseca da naučin. Onda u Puli ni bilo učitelja, jer je Pula kako i danas samo geografski u Istri i nima istrijanski duh. Žalosno da je tako. Pokle su došli i drugi instrumenti, mala roženica, pa velika.

• **Koje sve instrumente svirate?**

- Svirin na osan instrumenti. Svirin sve naše tradicijske instrumente, njih šest. To su svirale, šurle, mišnice od dvoglasnih, roženica - mala i velika i pastirska svirala od jednoglasnih. Uz njih svirin i vijolin, odnosno usnu harmoniku ili organič i crkvene orgulje. Svaki instrument ima ništo svoje i svaki je na niki svoj način težak, izaziva da više delaš i više učiš. Posebno mi je draga pastirska svirala, baba od flauta, jer je mila, tiha i posebna. Još sporadi tegu ča je dosta zapuščena, gledan kadi god morena da na nju svirin.

• **Koji je instrument bilo najteže naučiti?**

- Teško je to reći. Najteži instrument od svih ke svirin su crkvene orgulje. Ostale sve mogu nekako ponesti, ali njih ne. Ha-ha-ha-ha! Šalu na stranu, orgulje su jako zahtjevne. To je najkomplikiraniji instrument za naučit, jer moraš poznavati kompletan harmoniju, kompletanu muziku, svirat s obje noge i ruke, jer i doli imaju tipke kao i gori.

• **Koliko ste mladih naučili svirati na našim instrumentima? Na koji način pristupate podučavanju sviranja mlađih generacija?**

- Ne znam ni sam koliko sam njih podučija svirit. Bitno je da čovik

u temu ča sviri uživa. Triba učit čovika kako njemu odgovara, a ne imat neki kruti i ukočeni program i sad ti moraš tako. Mora se samo umrit. Puno njin tega govorin, dok svirimo, jer je beside laglje zapamtit nego samo muziku, tako da svirimo nika naše stare kante. To je mnogima zanimljivo, jer je jako malo kanat za svirit. Sve moje učenike najprije san naučija sviriti na pastirskoj svirali. To je laki instrument za puhat i lak je za držat. I sve ča se navadiš na njoj, moreš svirat na maloj i velikoj roženici. Najviše san dela z Danijelon i Diegon Vitasovićem.

• **Da li sada ima više zainteresiranih za svirati nego prije?**

- Ne, ni se tu puno tega promije-nilo. Jedino su glazbene škole prihvatile folklor, pa neki profesori glazbe uče te instrumente. Problem je ča ni stariji ne poznaju te instrumente, jer se o njima uči tek na periferiji.

• **Koji se po vama svirač posebno izdvaja?**

- Pokojni barba Bepo Jelčić. On je bija jedan izuzetan svirač i čovik i od njega san dosta tega naučija i čuja. Bija je takov da ni skriva. Ča se tiće miha, a tu je bija virtuož. A za malu roženicu Pere Orlić. Barba Karlo Špada sviri sve naše instrumente na jedan svojstven način. Kod njega se osjeća jak utjecaj Barbančine, barbandskoga pjevanja i sviranja. Ono je specifično poradi tega jer ima jenu mekoću i kad se to pjeva, moraš imati malo žešće glasovne mogućnosti. I dosta je sačuvano ono starinsko pjevanje, ovi drugi su pošli na neke brže ritmove i koriste neke nove riječi.

• **A ples?**

- Najbolje plešen balon na stolici. Ha-ha-ha-ha! Znan kako se pleše, ali za to iman dvi live noge.

• **Kako ljudi danas prihvataju**

narodnu glazbu i svirku?

- Dosta mi je ljudi reklo, među kojima su i oni koji su išli u više škole, da moramo prihvati da je roženica ograničeni instrument. Ja san njin reka da će njin najprije zasvirit na roženicu, pa da mi onda pokle reči ki je ograničen - roženica eli čovik. Instrument ne more biti ograničen, ali čovik da. Stija bih da ljudi shvate da roženica more svirat jako puno tega. Jedanput san z jenin čovikon, ki je svirija na harmoniku, prije nastupa svirija na roženicu pjesmu Marina.

• **Nastupate li danas u nekom od folklornih društava?**

- Ne nastupan za nanke jedan KUD već tri leta. Ne nastupan nidari, jer u Ližnjalu ni folklora, a i svi bi stili nastupati kad he je volja, a ne kad je potriba. A folklor tribamo sačuvat, jer imamo jedan od nastarijih folklora, odnosno jedan je od najizvornijih. Barbanci imaju od svih najveću izvornost.

• **Poznati ste i kao pjesnik.**

- Da, pišen poeziju na domaćem dijalektu, ali to pišen radi sebe. Ipak, kada svirin, iskoristin neku priliku da ništo i izrecitiran. Objavija san jenu knjigu poezije pod nazivom „Fina preja.

caffè bar

internet
caffè
Roy
Barban

MEDARI: MILAN KOŽLJAN, iz Kožljani, preko 30 god. u medarstvu

MEDARSTVO SE UČI OD STARIJIH

Barbanština je kraj koji ima poprilično veliki broj malih pčelara i medara na svom području koji proizvode izuzetno kvalitetan med. Jedan od njih je i Milan Kožljan iz Kožljani koji se time bavi već trideset i tri godine.

- *Kada ste se počeli baviti pčelarstvom i koliko košnica imate sada?*

- Medarstvo san se počea bavit 1976. godine. Počea san s dvi košnice. I to san kupija od Milka Roce iz Sutivanca. Onda san svake godine polako povećava broj. Tako da san do danas doša do neke 33 produktivne košnice. Ostalih 12 su nukleusi koji će bit naminjeni za drugu godinu. I za ovu godinu to nan je dovoljno, jer s pčelama treba dosta delat. Bolje imat manje, nego više i ne radit kako triba. Broj košnica neću povećavat, jer vidin da mi je to za zdravlje i lita dovoljno. To radim uz pomoć svoje supruge i djece.

- *Koliko godišnje napravite meda?*

- Sve zavisi o vremenu. Ako su kiše ima svake vrste biljaka i trave, ako su suše onda ni niš. Ove godine je primjerice dobro, ali recimo nije dobro medarima na Pazinštini i Buzeštini, jer je u glavnoj paši, kada je cvjetao bagrem, bila kiša. Zato bagrem uopće nisu stigli prikupiti. A tu je uspjelo. Mi smo imali loše vrijeme, ali u paši je bilo odlično. Ja sam zasad zadovoljan s ovom godinom. Mislim da će biti tako i dalje. Nadam se da neće biti velike suše. Po prognozi bi se trebalo napraviti još par posto više i nadam se da ćemo imati još jeno vrcanje. Inače, godišnje se napravi od tristo do četiristo kilograma. To je jedan projek.

- *Koliko se ima posla oko pčela?*

- Skroz se ima posla. Nešto je više ljeti. Počnemo na proljeće. Onda se mora kontrolirati u kakvom su stanju pčele i da li imaju ishranu. Mora se snimiti situacija kako su provele zimu, jer se nekad zna desiti da uginu. Ako nemaju ishranu, ona se mora dodati i pojačavati. Ako su zdrave, onda se do maja miseca, glavne paše, pčele počinju razvijati. Vrcanje počinje oko 15. do 20. lipnja. Na jesen cvjeta vrisak i bršljan,

tako da onda dobiju dosta hrane za zimu, ako ona ne počne rano. Ukoliko imaju dosta hrane, ne diramo im med, jer treba voditi računa da se u hladnim mjesecima mogu prehranit. Ako im ne pustite meda, gotovo. Kako sebi spravljate zimnicu i njima je morate dati. I liječenje je jako bitno. Poslije vrcanja pčele se moraju liječiti, jer je došla ta famozna varoja koja brzo uništi pčelinjak ako se ne reagira pravodobno.

nja o pčelarstvu.

- *Je li pčelarstvo težak posao?*

- Sve u svemu, to je vrlo lijep i rentabilan posao. Tko će se time baviti, ima perspektive. Isto tako, to je i interesantan posao, jer s pčelama proučavaš prirodu. Međutim, to je i složeno delo i jako triba paziti šta radite. Svaki potez je jako bitan da se ne poremeti matica, posebno kod razvrstavanja iz jedne u drugu košnicu, čime slabije društvo pojačavamo. Gledamo da matice budu ujednačene, da imamo isti princip unosa. Ako nemate mlade matice, nemate ni dobro društvo. A ako želite imati meda, triba da je jako društvo. Malo ljudi, malo će napraviti. Puno ljudi, puno će ti dati. Tako i pčele. One će ti dati, ako im pružiš svoje znanje i sve ča treba. Koliko god uložiš, toliko moreš od njih očekivati, kako i kod drugih životinja.

- *Je li posao s pčelama profitabilan?*

- S 400 kilograma godišnje si moreš zaraditi od 16 do dvadeset tisuća kuna, ako kilu meda prodaješ po nekoj prosječnoj cijeni od 40 kuna. Uz jednu plaču ili penzijicu, moreš si ovako ča dodatno zaraditi. Nećeš se obogatiti, ali zanimljiv je posao i imaš svoj deparac. Osim toga, imaš meda za sebe i svoju familiju. Isto tako, malo sam sebi daješ poticaj za delat i živit. Mi med prodajemo svojim stalnim mušterijama i sve uspijemo prodati. Oko 70 posto na dica prodaju u Puli, a 30 posto prodajemo doma. Još da imamo, bimo prodali. Ljudi su prepoznali kvalitetu, znaju nas i zadovoljni su. A med triba kupiti od onega kega znate, a ne da ga kupujete od onega ki nikad ni ima pčele.

- *Dolaze li turisti kupovati med kod Vas budući da se nalazite u katalogu Medne točke Barbanštine Turističke zajednice Barban?*

- Nitko još ne dolazi, ali imamo najavu da će doći. Međutim, turisti koji borave tu u selu, iako im dajemo med da kušaju, nisu zainteresirani za kupnju. Ali možda se netko i pojavi. Kada san ima pčele na Bršići, lovci iz Italije su znali da iman med, pa su mi naručivali po zimi i po trideset kili.

- *Selite li Vaše pčele ili je Vaš med baš autohton i iz Kožljani?*

- Naš med je baš iz naše sredine i skuplja se u okrugu od tri kilometra. Prije san seliša pčele, ali sada više ne jer im je ova sredina jako dobra. Imamo svake vrste paše, od livade do bagrema, kuša.

- *Gdje ste naučili kako raditi s pčelama?*

Dosta san naučija od Milka Roce i od drugih prijatelja, starih ljudi koji imaju znanje. Učlanjeni smo i u pazinsku udrugu Lipa. Ona nam organizira različita predavanja koja nam drže stručnjaci. Osim toga dobivamo stručne knjige. Sve u svemu imamo dosta zna-

IZVORNI SUVENIRI: TONI PAVLIĆ iz Mavrići, 42 godine profesionalni vozač, izrađivač suvenira u drvu

GLEDAN USUGLASIT PRIRODU I RUKE

Četrdesetdvogodišnji Toni Pavlić iz Mavrići već tri godine posvećuje se izradi originalnih suvenira i uporabnih predmeta od drva poput držača za boce, zdjela za voće, pladnjeva za sir i pršut, držača za salvete i mnogih drugih. Njegov je rad specifičan, jer svaki je predmet takav da prati liniju drveta. Uz minimalno obrade nastaju unikatne stvarčice koje se premazuju samo maslinovim uljem. A čitava je priča oko suvenira od drva kod Pavlića krenula sasvim slučajno. Lako je oduvijek volio drvo, pa je čak upisao i srednju školu za stolaru, koju nikad nije završio jer, kako sam kaže, nije volio školu, njime se nikad nije bavio. Počeo je raditi i sada je po struci profesionalni vozač, ali skrivena želja da obrađuje drvo uvijek je ostala u njemu.

- Počea san delat suvenire kada san otpilija jedan orih ča mi je usušija sprid garaže. Najprije san počea z orihon, čarišnjon i na kraju z ulikon. Prvo san učinija jedan držač za boce. U radu pratim oblik driva. Gledan da usuglasin prirodu i ruke, jer ruka ne more učiniti nika stvari kako ča more priroda. Ne moren izdvojiti jeno drivo s kojin mi je draga delati, jer he sve volin i svako je posebno na svoj način. Ulika ima jaka izražene godove i šara je. Čerišnja je lipa, jer je krvava, orih je lip jer daje lipu škuru boju kada ga se lakira. I od našega istrijanskoga duba san učinija tri kusa. Od murve san pronta par kusi, ali od nje nis još niš učinija, tako da ne znan kako se ponaša, ali ima jako lipu žuto drivo. Driva nabavljan od ljudi ča poznan, ča čiste i pile. Ništo san nabavija od par pretelji ča su njin nika stare ulike zgorile prija dvajset let, objašnjava skromni Pavlić.

Veli da stvara suvenire koji se mogu upotrijebiti i posebno mu je draga kada vidi da je neki od njegovih predmeta u funkciji.

Radovi Tonija pavlića

- Po meni to more biti suvenir, ali i uporabni predmet. Više me vuče učiniti ono ča ništo rabi, kako ča je držač za salvete ili zdjela za voće. Da je lipo vidit, ali i da je za potribu. Dosad san učinija držače za bocu, zdjele za kruh, voće, oval za pršut i sir, tri držača za slike od ulike, za kuhinjske ubrusne, vrnjaču i dosta drugih stvari za kuhinju. Načinija san dosta tega da ni sam ne znan koliko, veli Pavlić.

Priča da to ne radi zbog zrade, nego radi svog gušta iz hobija i jer ga to opušta. Stoga nije rijetkost da čete ga zateći u garaži u njegovoj radionici i u pola noći. Inače, posao s drvom sam je naučio. Nije promatrao rad svojih konkurenata, jer smatra da je svat-

ko specifičan na svoj način i da nema smisla kopirati. Prodaje prijateljima, poznanicima, a puno toga i poklanja.

- Prodajen svima ki će kupit. Iman puno ljudi ča me poznaju i većinom prodajen stvari priko prijatelja. Jena je stvar tako finila u Španjolskoj, dva kusa su u Italiji, dva u Njemačkoj, u Riki, Zagrebu, Zadru, Rapcu, na Barbanščini i u Sutivancu, na Žminjštini i na još čuda mesti, ali ni sam ne znan točno kadi. Poklon nima cijenu, ali ono ča prodan, prodan koliko moren. Ulika je naskuplja, a cijena za druge stvari ovisi koliko je veliki kus i koliko san na njega zgubija vrimena. Ništo delan dva dana, ništo jedan dan. Sve ovisi kako si raspoložen i kako ti gre delo. Nike pute i znaš finit, pak ti pukne delo, objašnjava ovaj rukotvorac koji je lani po prvi put svoje radove izložio javnosti i potencijalnim klijentima.

Drvene je suvenire pokazao na Obrtničkom sajmu u Puli, na Danimu mladog maslinovog ulja u Vodnjanu i Smotri maslinova ulja u Barbanu. Kaže da je ovakav vid prezentacije jako dobar i da su mu se nakon toga pojavili i neki novi kupci.

KVARANTA

STROJNA OBRADA MOTORA I TRGOVINA REZERVNIM DIJELOVIMA

BARBAN, Melnica 13a tel.: 052/567 421, gsm: 098 421 781

Husqvarna

ORIGINALNI

REZERVNI DIJELOVI

Perkins
Motori

SAME

KONJIČKI SPORT - ENDURANCE: ŽELJKO RADOLA iz Hrboki, balkanski prvak u daljinskom jahanju drugu godinu za redom, nastupa i na 35. Trci na prstenac

POTVRDIO TITULU BALKANSKOG PRVAKA

Hrbočanin Željko Radola potvrdio je prošlogodišnju titulu balkanskog prvaka u daljinskom jahanju i pokazao da prošlogodišnja pobjeda na istom natjecanju u Srbiji nije slučajnost. Naravno, Radola sva svoja postignuća u ovom sportu, a ima ih uistinu mnogo za samo nekoliko godina njegovog bavljenja, zahvaljuje konju Wolf Zorana Uravića s rancha Barba Tone u Manjadvorcima, gdje je i upriličen svečan doček prvaka sredinom srpnja.

- Sada znan da ono ča se desilo lani ni slučajnost i da smo stvarno dobri. Bila je to jedna od najnapornijih utrka u mom životu. Lani san pensa da je teško, ali ovo lito je bilo još i teže, barem pedeset posto. Natjecalo se nas dvajset iz Srbije, Bosne, Hrvatske, Slovenije, Francuske i Crne Gore i to dva dana na srpskom Meljaku. Pasali smo 160 kilometri. Prvi smo dan jahali devet ur, a drugi dan čak trinaest ur. U završnici su uz mene ustala još dva natjecatelja, ali ja san ipak bija bolji. Osvojija san tu trku i zajno san proglašen i prvakom balkanske lige koja se održala kroz tri utrke, ove zadnje u Srbiji, zatim jedne u Sarajevu u šestom misecu kadi san bija treći, te jene ka se održala u petom misecu kraj Bjelovara kadi san anke bija treći. Ovo lito bija je pravi izazov nastupati, jer je staza bila više nego zahtjevana, a i vremenski su uvjeti bili teški. Bilo je svega, blata, nizbrdica, uzbrdica, priča Željko koji će se natjecati i na ovogodišnjoj Trci na prstenac.

Ovom pobjedom, te izvrsnim plasmanom Olesije Winsberger iz Daruvara, Hrvatska je i u ekipnom natjecanju osvojila prvo mjesto. Uz to, Radola je dobio nagradu za „fair-play“, a Wolf nagradu za najtrofejnije grlo. Iz Srbije je čitava ekipa Konjičkog kluba Manjadvorci, čiji je Radola član, kući donijela četiri pehara i osam medalja.

Radola kaže da je priprema za ovo zahtjevno natjecanje ipak uzela danak, pa se ove godine nije posebno iskazao na domaćem Croatia Cupu. Ipak, nuda se dobrom plasmanu na državnom natjecanju koje će se održati na jesen u Lipiku. Isto tako, veseli se utrci u Turskoj koja ga čeka u rujnu pod nazivom Balkanski šampionat, gdje će on i Wolf snagu odmjeriti s natjecateljima iz Turske, Bugarske, Rumunjske, Albanije, Bosne, Srbije i Mađarske. Ovogodišnji naslov balkanskog prvaka namjerava potvrditi i sljedeće godine kada će se liga proširiti na Sloveniju, Crnu Goru, Rumunjsku, Bugarsku i Mađarsku. Raduje ga novi izazov i nove pobjede.

Željko i konj Wolf

Potvrđeni balkanski prvak

BESPLATNO SREBRNO OGLAŠAVANJE

U 26 dosadašnjih brojeva oglašavalo se 99 poslovnih subjekata sa ukupno 450 reklamnih oglasa. TOP 5 lista poslovnih subjekata i broja reklamnih oglasa izgleda ovako:

1. DE CONTE, Labin i FERMAL, Frkeči – 24
2. IZO, Balići i ŽELIZAR, Želiski – 23
3. TRGOMETAL, Sutivanac i VIKTOR, Sutivanac – 21
4. DA STEFANIA, Draguzeti i KVARANTA, Melnica – 18
5. ZAMELI, Barban i AUTOSERVIS FILIPOVIĆ, Frkeči – 17

Uz srebrni jubilej broja oglašavanja, poduzeća **DE CONTE** i **FERMAL** dobivaju na poklon 25. besplatno oglašavanje u Barbanskom glasniku br. 27. Iz TOP 5 liste vidljivo je da će to isto u br. 28 dobiti poduzeća **IZO** i **ŽELIZAR**, ako se oglase 24. puta u Barbanskom glasniku br. 27. Svim oglašivačima zahvaljujemo za njihovu veliku podršku u proteklih 9 godina izlaženja Barbanskoga glasnika. Prikupljenim sredstvima uspijemo pokriti sve troškove tiskanja Barbanskoga glasnika, u 1250 primjeraka, koji se besplatno dostavlja svim obiteljima na području Općine Barban, na 1100 adresa. Nadamo se da podrška poslovnih subjekata neće izostati niti ubuduće.

Gostiona PRSTENAC

vl. Dušan Vale

Barban 60, 52207 BARBAN
telefon: 052 / 567 019

**Na KRIZU ne možemo utjecati...
ali na SMANJENJE troškova možemo...**

TEHNO Cel

Telekomunikacijski sustavi
bazirani na VoIP rješenjima
Vam omogućuju do sad
nezamislive uštede...
UZMITE IH!!!

• Povjerite fiksnu komunikaciju nama,
ušteda je garantirana!!!

• Mogućnost VPN brojeva za
udaljene lokacije,
sa besplatnim pozivima!!!

• Pružamo kompletну
professionalnu komunikacijsku
uslugu po nezamislivim cijenama

• Bez pretplate,
bez ugovorne obveze,
bez komplikacija

• Višestruke uštede na
međunarodnim pozivima

TABLICA UŠTEDE

DRŽAVA	T-CO..	TEHNOTEL
HR	0,28	0,18
EU	2,25	0,35
SAD	4,27	0,59
SRB	2,25	1,08
BiH	2,25	1,08
AUS	4,27	0,59

TEHNOLINE

PULA, KAŠTANJER 5,
TEL.: 052/350-000
WWW.TEHNOLINE.HR

• **BION** •

OBRT ZA POSTAVLJANJE RASVJETE

USLUGE AUTOKORPE

**MOB: 099 401 52 00
Smoljanci 49 - SVETVINČENAT**

ivicaban@gmail.com

SOBOSLIKARSKI OBRT **PITURA**

Petehi 6A
52207 Barban
098 183 05 02

SignalSistem

Proizvodnja i ugradnja
prometne signalizacije
i reklama

www.signalsistem.hr

lindo C5

DRAGUZETI 7/a, Barban
trgovina Koparska 39, 52100 PULA
tel.: 052/383 910, tel 052/383 912, fax: 052/383 912
gsm 098 428 051, gsm 098 428 061

KARNER
d.o.o.

CERAN d.o.o.

*Obrada i postavljanje
granitnih i mramornih
obloga i ukrasa*

ŽAVORI 21, 52341 ŽMINJ
e-mail: dean.kuhar@gmail.com
tel./fax: 052 / 823 694, mob.: 098 / 773 656

PV STUDIO d.o.o.

ZA PROJEKTIRANJE I INŽENJERING

Peresiji 14, SVETVINČENAT
tel.: 052 / 560 026

Vrši usluge:

projektiranja,
konzaltinga i
inženjeringa
za stambene i
poslovne zgrade

Nedeščina, Šumber 176;
Tel. 091 1 567 577, 091 1 865 767

• klimatizacija

• centralno grijanje

• solarno grijanje

• plinske instalacije

UVESCO

d.o.o. Barban

**ZAVRŠNI RADOVI U GRADITELJSTVU,
KNAUF, PODOVI, LIČENJE**

GSM: 098 / 173 60 60

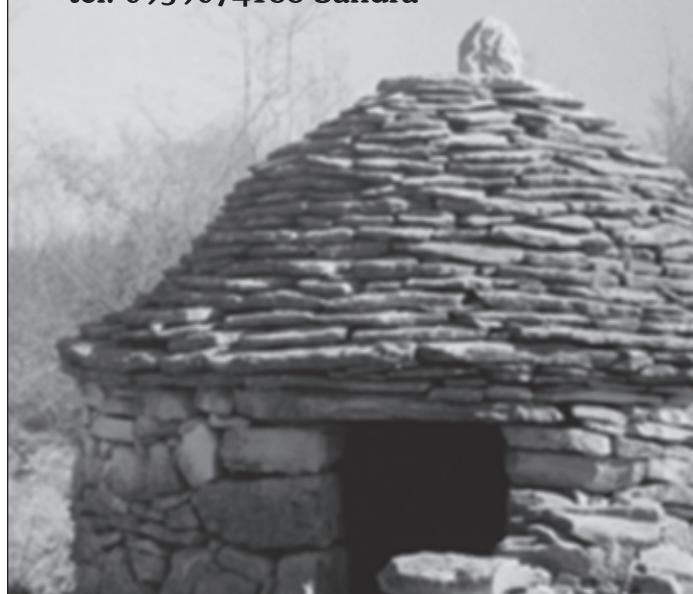

ARIMPEX d.o.o.

agencija za promet nekretninama

tel. 0959029889 Dean
dean.koroman@miracolina.hr

tel. 0959074188 Sandra

TRGOVINA MJEŠOVITE ROBE

ZAMELI
d.o.o.

Tel./fax: (052) 567-624
382-217
382-218

Prodavaona:
Barban 9
52207 BARBAN

- ZASTUPSTVO ZA STIHL I
VIKING UREĐAJE
- SJEMENSKA ROBA
- GNOJIVA
- BOJE I LAKOVI
- ŽELJEZARIJA

BIENAL d.o.o.

MARKET, Barban 1

vikend akcije
26.03. - 29.03.2010.
Ulije biljno Zvijezda 1l 8,95 kn
Čok. full cool 80g Kralj 5,75 kn
Keksi petti biscuit 920g 13,85 kn

VIKEND AKCIJE
PLUS MARKET AKCIJE
PLAĆANJE UZ ODГОДУ
PLAĆANJE KREDITNIM KARTICAMA

Radno vrijeme: 7.30 - 20.00
tel.: 567 210

BULIĆ

**OBRT ZA ZEMLJANE RADOVE,
ISKOPI I PRIJEVOZ**

vl. Bulić Nevenko
telefon: (052) 580 449
gsm: 098 224 314

Glavani 10, 52207 BARBAN

LANG
international
turistička agencija
travel agency

52100 PULA, Flanatička 11 * CROATIA (HR)
tel +385(0)52/ 212.926 * tel/fax 215.060
e-mail: lang-international@pu.htnet.hr
www.lang-international.com
ID cod: HR-AB-52-040051261

- OMLADINSKI TURIZAM -
- HOTELSKI SMJEŠTAJ -
- TURISTIČKA NASELJA -
- PRIVATNI SMJEŠTAJ -
- IZLETI -

**KOD NAS MOŽETE PRIJAVITI
VAŠE GOSTE**

trgo/metal

PROIZVODNJA I TRGOVINA D.O.O. - SUTIVANAC

Gorica 11b - 52341 Žminj * tel./fax: 052/567 209
www.trgometal.net * e-mail: trgometal@pu.htnet.hr

Izrada i montaža čeličnih konstrukcija

- Usluge:
- autodizalice
 - kamionske dizalice
 - samohodne platforme

Maloprodaja elektromaterijala i
kućanskih aparata u Žminju - tel.: 052/846 387

Da Stefania

Seljačko domaćinstvo "Da Stefania"

Draguzeti - Barban

Vl. Nadija Osip Mob.: 098 420 501

ROJNIC
PRIJEVOZ

OBRT ZA PRIJEVOZ TERETA U UNUTARNJEM I MEĐUNARODNOM
CESTOVNOM PROMETU

Poljaki 23, 52207 BARBAN

Gsm: 098/367 455; Tel.: 052/567 150; Fax: 052/567 041

E-mail: vedran.rojnic@inet.hr

v.l. Mladen Trošt

Obrt za prijevoz tereta i iskop zemljišta

Obrt za popravak motornih vozila

TROŠT TRANSPORT

Mavrići 26, BARBAN * tel.: 098 226 030; tel./fax: 052 567 481

ŽELIZAR

TVORNICA INOX OPREME

Želiski 1D - 52207 BARBAN

tel.: ++385(0)52 / 567 333

fax: ++385(0)52 / 567 273,

gsm: ++385(0)98 290 316

e-mail: zelizar@inet.hr

www.zelizar.hr

Fermal Poduzeće za pogrebne usluge,
transport, trgovinu i cvjećarna d.o.o.
vl. Mladen i Nedeljka Filipović
Frkeči 48, Barban

tel./fax: 052/567-133, 567-477
gsm: 098 219-188,
gsm: 098 701-812
e-mail: fermal@inet.hr

DE CONTE

POGON ALU, PVC I STAKLA:

Dubrova b.b. - Industrijska zona * tel.: 052 / 851 707 , 091 1853 222

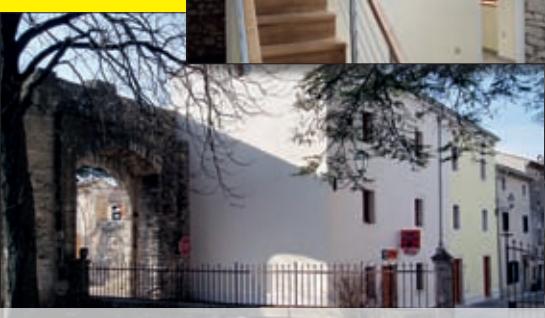
de.contestolarija@pu.t-com.hr

za vaš
bolji pogled

DE CONTE - Betonara Dubrova

Proizvodnja, transport betona mixerima i ugradba mixer pumpom
tel.: 052 851 797, 091 1853 202

Stanovi BARBAN

Apartmani KRNIČKI PORAT

Istarska kuća POLJAKI

PRODAJA POSLOVNIH PROSTORA, STANOVA, APARTMANA, KUĆA I ATRAKTIVNIH GRAĐEVINSKIH
ZEMLJIŠTA ZA OBITELJSKE KUĆE SA LOKACIJSKIM I GRAĐEVINSKIM DOZVOLAMA

Info: 091 1220 993, 091 538 1058

www.deconte.hr